

Andrei GAVRILIȚĂ

MIRACOLUL



Andrei Gavrilă

MIRACOLUL

Chişinău • 2022

CZU 13

G 26

Redactor: *Galina Furdui*

Machetare computerizată: *Svetlana Cersac*

Copertă: *Svetlana Cersac*

**Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
din Republica Moldova**

Gavriliță, Andrei.

Miracolul / Andrei Gavriliță; copertă:
Svetlana Cersac. – Chișinău: S.n., 2022
(F.E.-P. «Tipografia Centrală»). – 130 p.

300 ex.

ISBN 978-5-88554-099-5.

ISBN 978-5-88554-099-5. © Andrei Gavriliță, 2022

Andrei Gavriliță

MIRACOLUL

CUPRINS

CUVÂNT-ÎNAINTE	5
<i>PREFAȚĂ</i>	8
1. MARELE EVENIMENT	12
2. LĂSTARUL VIEȚII	18
3. BUNII ÎNVĂȚĂTORI	28
4. ȚĂRÂNCUȚA	50
5. LEGILE FRUMOASE	57
6. INTERNETUL COSMIC	92
7. MIRACOLUL	110
8. SUFLUL VIEȚII	119

CUVÂNT-ÎNAINTE

Pentru a contribui semnificativ într-un domeniu, se cere o pregătire substanțială. E principiul pe care l-am urmat în scrierea a peste o sută de monografii și lucrări științifice.

Subiectul acestei cărți a solicitat cunoștințe despre raportul dintre Univers și ființa umană, începând cu timpurile străvechi și până în zilele noastre.

Exprim adâncă mea recunoștință miilor de persoane, grație străduințelor cărora mi-am îmbogățit cunoștințele.

Le sunt recunoscător colegilor de serviciu de la Academia de Științe a Moldovei și de la toate instituțiile în care am lucrat. Profunda mea recunoștință prietenilor Nistor Bolocan și Trifan Niculsianu, pentru sprijin și încurajări, dar și pentru că, în diverse pe-

rioade dificile, au avut marea bunăvoință de a-mi furniza sfaturi prețioase.

Îi mulțumesc bunului meu prieten, Alexandru Pralea, pentru susținere, pentru generozitate, pentru buna dispoziție și amintirile minunate.

În mod special îi mulțumesc Svetlanei Cersac, Victoriei Popovici, Svetlanei Crivenco pentru sprijinul acordat, precum și editorului „Tipografia Centală” pentru ajutorul inestimabil în susținerea realizării acestei cărți. Adânca mea recunoștință membrului Asociației „Omul și Universul”, Marcel Cușnir, pentru valoroasele contribuții.

Sincere mulțumiri poetei Galina Furdui pentru contribuția la procesul editorial al cărții, pentru extraordinara atitudine pozitivă și sprijinul acordat în fiecare moment la pregătirea acestei lucrări.

Plecăciuni în fața părinților mei iubiți, Onofrei și Maria, bunicii Neonila, precum și iubitelor mele surori, Natalia, Susana, Agripina, fratelui Ilie, care au avut o influență profundă asupra devenirii mele.

Mulțumiri speciale și iubitei mele soții, Tamara, pentru dragostea și binecuvântarea pe care mi le-a oferit, lăsându-mi timp și spațiu ca să scriu încă o carte, rămânân-

du-mi sprijin în atât de multe împrejurări ale vieții.

Asigurarea dragostei continue fiicelor mele, Liliana și Diana-Maria, pentru că sunt bogăția vieții mele și m-au învățat ce înseamnă iubire necondiționată, creativitatea infinită și bucuria adevărului. Vă iubesc enorm.

Exprim recunoștință și respect ginerilor mei, Sergiu și Mihai, finilor Alexandru și Galina, Andrei și Olga, tuturor rudelor. Ați adus multă lumină în viața mea.

Sunt foarte norocos și binecuvântat să am trei nepoate iubite: Cătălina, Mihaela și Daniela. Voi trei îmi umpleți viața cu miracole, vă iubesc nespus de mult.

Înclin fruntea și sufletul în fața duhovnicilor mei – preotul paroh Anatolie Goncear, preotul Ion Banari de la Parohia „Sfinții Trei Ierarhi” din Chișinău și tuturor călugărilor de la Muntele Athos, tuturor oamenilor de știință, dar și tuturor celor cărora le spunem *oamenii lui Dumnezeu*.

Îți mulțumesc UNIVERSULUI, care mi-a revelat această carte.

PREFAȚĂ

„**C**riza”, la care s-a ajuns pe pământ, dă naștere la o nouă conștiință spirituală. Ea este la fel de crucială precum apariția vieții în materie sau apariția minții în viață. În pragul acestei mari transformări, Universul ne îndeamnă să înțelegem de unde venim, cine suntem, care este misiunea noastră pe pământ.

Este important să pătrundem în esența adevărului despre ființa umană și conexiunea cu Universul. La unele întrebări vital necesare pentru viața plină de bunăstare, înțelepciune și măreție veți găsi răspunsuri și în paginile ce urmează.

Așadar, nașterea fiecărui om pe această planetă minunată este un Eveniment important. Întâmplările extraordinare din co-

pilărie formează rădăcinile vieții. Filele ce urmează reprezintă o invitație de a reveni la acei ani din copilărie, ca să-ți amintești de frumusețea și armonia mediului în care ai început viața pe pământ. Vei simți puterea semnificativă a darurilor din Univers, care au fost imprimate vieții tale pentru a făuri o viață plină de bucurie, de fericire, de credință și iubire. Aspirațiile noastre cele mai nobile, manifestate în copilărie, sunt aici și acum, în noi înșine, în tot ce facem și în ceea ce vedem.

Bogăția Puterii infinite și care se află în noi este dăruită și de părinți, și de bune, și de bunii învățători. Puterea Supremă modelează circumstanțele în așa mod, încât om cu om să se întâlnească la timpul și locul potrivit pentru a acorda sprijin unul altuia.

Concentrându-te asupra subiectului luat în vizor, vei afla, dragă cititor, cum funcționează și ne influențează (benefic) *energiile* operelor simfonice, de pictură, cele ale romanelor, poeziilor, cântecelor, dansurilor, tot ce reprezintă tezaurul de cultură al neamului și al omenirii.

Este important să-ți cultivi deprinderea de a căuta în fiecare om tot ce este valoros,

aceasta te va ajuta să îndeplinești pânza vieții din mai multe fibre prețioase. Vei afla că esența întregului univers este totuna cu esența vieții. Totul se reduce la viață și la inspirație, la informație și vibrație, iar Universul reprezintă viață și suflu vital, manifestat în diferite forme.

Aceste mari taine ale vieții poartă și denumirea „Legile frumoase” și au fost scrise cu 8000 de ani în urmă în munții Ceahlău, numit și Olimpul Moldovei. Legile frumoase ne dezvăluie că, încă cu mii de ani în urmă, frământările oamenilor, cele cinci simțuri și percepțiile lor despre lume, erau aproape identice cu cele pe care le avem noi astăzi.

În timp ce citești această lucrare, vei lua cunoștință, dragă lector, de opinii despre „Memoria cosmică”. E ceva uimitor, comparabil cu un mare computer invizibil, ce conține un arsenal imens de date privind informația din univers pe care o înregistrează continuu.

Conștiința nu este doar produsul creierului nostru, ea are o bază exterioară și complexă în natură. Trăim într-un univers viu, profund și conștient, însă realitatea fizică, tot ce vedem și atingem re-

prezintă expresia cea mai densă a acestei profunzimi conștiente de natură energetică. Circumstanțele create ne atenționează că bogăția în imensa ei integritate se află în interiorul nostru. Este strict necesar să ne axăm pe salvarea noastră spirituală, fiindcă de aici vin soluțiile. De aici vine însăși IUBIREA.

În final, sper ca lectura acestei cărți să-ți aducă multă bucurie, o înțelegere nouă mai clară a propriei vieți și a traseului spre o dezvoltare personală plenară.

1. MARELE EVENIMENT

Era sâmbătă, ora 5 și 5 minute, dimineața zilei a 19-a a lunii august, anul 1950, când a avut loc Marele Eveniment, în localitatea Călărași din centrul codrilor Moldovei, numit și „Grădina Maicii Domnului”. Văzduhul era cuprins de o profundă liniște și plin de mireasma lunii august, când natura își atinge apogeul său de frumusețe și îmbracă totul în culorile iubirii, infinita dragoste a lui Dumnezeu față de oameni.

Mulțimea de păsări umplea văzduhul cu un ciripit neobișnuit de miraculos. Cerul era senin, vopsit într-un albastru străveziu. Aveai impresia că se deschide un imens portal către alte lumi. Răsăritul soarelui era însoțit de o luptă crâncenă între

întuneric și lumină. Primele raze de soare tindeau să cuprindă totul în feeria lor, chiar dacă întunericul nicidecum nu voia să cedeze.

Odată cu răsăritul soarelui, licări o lumină deasupra unei căsuțe modeste, înconjurată de arbori frumoși, lângă o biserică din secolul al XIV-lea. Apoi s-a auzit un plâns miraculos de copil nou-născut ce umplea cu iubire văzduhul din jur.

În acel moment, din senin apărură un mic vârtej de vânt, care făcu să bată clopotul cel mare. Plânsul copilului îți crea impresia că sufletul care numai ce s-a întrupat se bucura de toată plenitudinea iubirii și a duiosiei.

Această manifestare a sufletului nou, întrupat în copil, a fost preluată de mulțimea de păsări din jur și transmisă mai departe altor stoluri de păsări și acestea, la rândul lor, purtau vibrațiile miraculoase peste văi, câmpii și ape, cuprinzând întreaga planetă Pământ. Vibrațiile acestea de înaltă frecvență pătrundeau la nivel subtil în fiecare ființă umană sub forma unei senzații de lumină și calm.

Odată cu vibrațiile sunetelor izvorâte din plânsul copilului, cerul devenea și mai

senin, astfel încât aveai impresia că s-a deschis cerul către alte lumi, de unde pătrund pe pământ energii cu vibrații înalte, ce îmbrățișau întreaga omenire.

Pe timpurile acelea, religia era interzisă și oamenii erau siliți să creadă numai în Lenin și în Stalin.

În regiune, toate bisericile erau închise și transformate în depozite și grajduri pentru vite. Funcționa numai o biserică mică din preajma casei copilului nou-născut.

Mama copilului, Maria, avea credință mare, toți oamenii din biserică simțeau lumina inimii ei. Creștinii, veniți de departe, din alte sate, străbătând zeci de kilometri pe jos, lăsau, de obicei, bagajele pe prisma casei ei. De data aceasta au fost întâmpinați de plânsul miraculos al băiețelului nou-născut. În acea zi veniseră la biserică aproape toți creștinii din satele vecine, fiindcă era o mare sărbătoare – „Schimbarea la față a Domnului”. Această sfântă sărbătoare – „Schimbarea la față a lui Iisus Hristos” – are drept semnificație momentul în care apostolii Mântuitorului, aflați pe muntele Tabor, s-au convins că Iisus nu este doar un proroc trimis de Dumnezeu, ci chiar Fiul Său.

Ieșind de la biserică plini de lumina acestei sărbători, creștinii au venit după bagaje la casa copilului nou-născut și au adus crini albi mirositori, smirnă, colivă, lumânări din ceară curată, colaci, busuioc proaspăt sfințit.

Tot în ziua aceasta, bunica nepotului, Neonila, s-a dus la biserică să-i afle numele, conform Cărții Sfinte. Preotul Gheorghe a înregistrat cu profundă rugăciune în Univers numele Andrei. Acest nume se trăgea de la ucenicul lui Iisus, Sfântul Apostol Andrei, care trăise și pe aceste plaiuri, cultivând învățătura lui Iisus. Oamenii absorbau bogățiile de cunoștințe cu un viu interes. Așa precum în zilele noastre ar veni un extraterestru și ne-ar împărtăși cunoștințe despre alte civilizații, cu mult mai evolute ca ale noastre. Bunica Neonila a adus cu multă bucurie numele acasă și a spălat copilul cu apa sfințită, în care era imprimat numele copilului, a uns fruntea acestuia cu untdelemn sfințit în semnul Sfintei Cruci. Aplicat fiind acest semn și pe piept, numele a fost „sădit” în copil, identitatea lui fiind fixată în univers.

Acest nepot al bunicii Neonila era al 19-lea la număr și fiecare îi umplea viața

cu o mare bucurie. Ea dispunea de cărți rare, prețioase, care permiteau să prezică destinul omului după semnele din univers, prezente la momentul nașterii. Astfel, bunica află că al ei copil are misiunea să devină lider spiritual și să contribuie la îmbunătățirea conștiinței omenirii pe pământ.

Darurile din univers au fost imprimate în suflul vieții acestui copil în așa mod, încât să fie visător, setos de cunoștințe, să iubească munca, adevărul și lumina. Pentru ca aceasta să se întâmple și să nu fie împiedicat de dorințe nepotrivite, universul i-a dăruit un chip modest și i-a insuflat setea de cunoștințe, dragostea de natură și de tot ce e frumos și sacru.

Cu aceste daruri, copilul visător și-a început viața pe planeta pământ. Era adorat de părinți, de două surioare, Natalia și Susana, apoi, peste 2 ani, de frățiorul Ilie, urmat, peste 2 ani, de surioara Agripina.

Tatăl copilului, Onofrei, era foarte muncitor și bun gospodar. El i-a insuflat aceste calități și copilului, dar și încă ceva, foarte prețios, fiindcă în altă viață acesta fusese sfântul Onufrie, care a trăit în secolul al III-lea, în vremea când creștinismul

devenise o credință deosebit de importantă.

Mama copilului, Maria, având toate calitățile acestui nume, îmbrățișa întreaga familie cu dragoste și iubire. Nu i-a spus niciodată că îl iubește, însă el mereu era înfășat în pânzele albe, pure și mângâitoare ale dragostei.

2. LĂSTARUL VIETII

Familia era numeroasă și fiecare copil, de la mic până la mare, o ajuta pe mama în treburile casei cu multă dragoste și iubire.

Băiețelul creștea ca din apă. De cum a început să meargă, toată lumea era a lui, cuprindea totul în jur cu multă bucurie. Îi plăcea să se joace cu fluturașii, mai ales primăvara devreme alerga după cărăbuși, îl impresiona răsăritul soarelui și amurgul. Toată lumea din jur era pentru el ca un rai. Îi erau dragi oițele, mai ales mieii.

Când împlinise 5 ani, părinții îi încredințau îngrijirea a 10 oițe, pe care le păștea pe pășunile de la marginea satului împreună cu verișorii lui mai mari. Ele reprezentau o miraculoasă împărăție. Se întindeau pe o colină cu fața la soare, mărginindu-se

la poale cu trei lacuri sub formă de pește. Colina era împresărată cu arbori răzleți, care adăposteau la umbra lor oițele și cio-bănelul. Aceste pășuni erau sacre pentru băiețel, fiindcă includeau fântânița și o mică pădure a bunelului, care a fost dus în Siberia, din cauză că stăpânea aceste pământuri, transformate astăzi în pășuni. Copilul află de la oamenii din sat că însuși bunelul a fost cel care transformase această colină într-un paradis. Noua putere l-a considerat periculos și l-a dus în pădurile siberiene, împreună cu alți zeci de mii de gospodari.

Îndată cum răsărea soarele, copilul era deja în picioare. Se culca devreme, ca toți copiii din vremurile acelea. Nu era nici curent electric, nici radio, nici televizor. Povestea de noapte i-o spuneau luna și stelele, ale căror raze de lumină pătrundeau prin geamul cămăruței. Odată cu ele, pătrundeau și foșnetul frunzelor, ciripitul păsărilor, șoapta vântului, dar și mireasma îmbătătoare a aerului curat.

Băiețelul creștea cu visele sale – dorea să afle ce este după orizont. Pe colina unde se afla casa părintească din preajma bisericii,

jur-împrejur se vedeau peisaje frumoase, pretutindenii se înălțau spre soare arbori răzleți, falnici, frumoși, un râuleț se strecura la vale cu ape șovăitoare.

Tot văzduhul era plin de vibrațiile melodioase și mângâietoare ale stolurilor de păsări și de mireasma sacrală a mulțimilor de flori. Însă ce era după orizont, unde cerul se unește cu pământul, nu se vedea. Visul băiatului era să afle ce este acolo.

Ciobănașul era bine dotat, purta o traistă frumoasă, colorată cu ornamente naționale, țesută din fire de lână de la oițele lui. În traistă avea cele mai prețioase merinde – o pâine puhavă, albă, coaptă de mama la vatra cuptorului, trei cepe verzi, un bulb de usturoi, sare și o felie mare de brânză proaspătă, puțin sărată și foarte gustoasă. La amiază, soarele încălzea cu multă putere pământul, oile stăteau la umbra stejarului secular, el, întins pe iarbă la umbra răcoritoare, mânca cu multă poftă merindele din traistă.

Nu avea ceas, dar afla timpul cu mare precizie după soare. Văzduhul proaspăt din jur, foșnetul arborilor, cântecul păsărilor, murmurul izvorului îi înrădăcinau în

crederea în vise luminoase și el știa că va veni timpul când va afla ce este după linia unde se unește cerul cu pământul.

Cele zece oițe erau cumiști, însă uneori alergau după ierburi mai mustoase și el era nevoit să-și întrerupă visele, ca să le adune. Simțea cum foșnetul frunzelor și murmurul izvorului îi mângâiau visele. Adora amurgul, când soarele îi șoptea prin forma și culorile norilor cum va fi vremea a doua zi și, totodată, îi întărea încrederea în năzuințele sale.

Copilul avea mulți prieteni pe aceste pășuni: un stejar secular cu grosimea mai mare ca roata de la car, fântânița cu apă dulce, păduricea cu multe specii de copaci și stolurile de păsări din văzduh. Pe vremurile acelea erau foarte multe privighetori, cocori, sticleți, pițigoi, potârniche, ciocârlii, rândunele, vulturi și alte multe zburătoare, pe care băiețelul încă nu le cunoștea.

O pupăză s-a atașat mult de copil, ateriza în palma lui și ciugulea toate fărâmiturile rămase de la prânz. Pupăza s-a împrietenit cu băiețelul și-l petrecea până acasă, unde copilul găsea de cuviință să o adă-

postească într-o cușcă, rămasă goală de la iepuri, ca nu cumva motanul s-o mănânce, dar mai mult îi era teamă de sora mai mare. Pupăza, precum știți, are un miros specific, fiindcă își face cuibul din diverse rămășițe, dar, totodată, este foarte curată și sensibilă. Pentru a masca mirosul ei înțepător, băiatul hotărî s-o stropească cu parfumul surorii mai mari. Pe timpul acela, parfumul era foarte scump și, când s-a descoperit această faptă, copilul a avut de îndurat multe neplăceri.

De dimineață până seara, băiatul curios și sensibil absorbea cu nesaț frumusețea și armonia miilor de peisaje spectaculoase, fermecătoare ale naturii: foșnetul frunzelor, ciripitul păsărilor, ramurile stejarului secular și lumina strălucitoare a soarelui. Peste o vreme a început să deslușească suflul lor viu, care îi șoptea ceva important. El se mândrea că traista lui cu ornamente naționale avea ceva din sufletul acestor peisaje minunate.

Mult îi plăceau zilele cu ploaie, mai ales cu ploi mărunte, ciobănești. Ele îi mângăiau visele și-i întăreau încrederea că, atunci când va crește mare va afla, neapărat ce se

ascunde după linia ce unește cerul cu pământul.

Într-o zi, copilul a lăsat oile și s-a pornit spre linia acea misterioasă, care unea cerul cu pământul. Însă când i se păru că ajunse la locul acela, ea a dispărut și în zări departe apăru o altă linie. Ca să nu să se rătăcească, s-a întors la oile lui.

Dar iată că asupra băiatului s-a abătut o mare năpastă, care a pătruns adânc în sufletul lui: conducerea de atunci a statului a limitat numărul de oi de care avea voie să le posede o familie – numai până la cinci. Pentru el, aceasta era o dramă ce s-a transformat într-o mare durere sufletească. Era deprins cu stâna de zece oi și fiecare dintre ele îi era dragă și scumpă. Acum ce fel de cioban va fi el cu numai cinci oi și cum o să ajungă lapte pentru întreaga familie?

Copilul alergă la bunica Neonila să-i împărtășească durerea. Bunica l-a ascultat cu atenție, străduindu-se din tot sufletul să-l liniștească. „Iartă-i, că sunt șefi mari și au putere, dar nu știu ce fac”, zise bătrâna, își făcu cruce și rosti rugăciunea iertării. Compasiunea bunicii îl consolă puțin pe copil.

„Dar cum aş putea să am şi eu asemenea putere?” întrebă îngândurat băiatul. Bunica îl privi adânc şi zise: „Trebuie să ai multe cunoştinţe, să citeşti multe cărţi, să înveţi bine şi să absolveşti şcoli importante. Dar mai ales să ai suflet”.

Aceste cuvinte s-au înrădăcinat profund în subconştientul copilului. Hotărăşte să facă tot posibilul să acumuleze cât mai multe cunoştinţe şi să capete puterea necesară pentru a-i pedepsi pe cei care i-au limitat numărul de oiţe, lăsându-i numai cinci. În sinea lui, copilul spunea: „Nu am să-i iert ca bunica, am să mă răzbun”.

A avut în casă o lume plină de lumină şi de magia credinţei. Ea izvora din flăcăruia candeliei mereu aprinsă şi din privirea mângâietoare a mamei sale. Candela din casă era ca o stea pe cer, care-l făcea să creadă că mica lor casă părintească e un palat împărătesc. Copilul se ruga să fie sănătos şi să crească mare. Înainte de culcare, făcea semnul crucii pe pernă şi avea somn dulce, liniştit, cu senzaţia prezenţei îngerilor păzitori. Când mama spunea rugăciunea, toată casa era plină cu lumină şi gânduri sacre. Copilul era învăţat să trăiască fiecare

clipă în credință și iubire și să respecte lumea din jur.

Sărbătorile îi aduceau băiatului cea mai mare bucurie sufletească, fiindcă se adunau cu familia și cu tot neamul în jurul mesei. Era un prilej de a se întâlni cu toți cei cu care nu s-a văzut demult. La aceste sărbători făcea cunoștință cu rudele adunate de la mic până la mare, și care răscoleau amintiri și fapte demne de urmat. Băiatul se bucura de mare atenție din partea lor, primea cadouri, dar și cuvinte de încurajare, care i-au lăsat amintiri răvășitoare pentru toată viața. Mama îi spunea că aceste minunate sărbători au fost dăruite de către Fecioara Maria și Iisus Hristos. Ele semnifică faptele și patimile lor, dar și *aurul* credinței noastre.

Copilul mergea cu multă dragoste împreună cu mama la toate sărbătorile importante. Anul Nou bisericesc începe pe 1 septembrie și se termină pe 31 august. Băiatul știa că prima sărbătoare a anului este Nașterea Maicii Domnului, la 21 septembrie, iar pe 4 decembrie este sărbătoarea *Intrarea în biserică a Fecioarei Maria*, apoi, pe 7 ianuarie este consemnată

Nașterea Domnului – Crăciunul, la 19 ianuarie – Botezul Domnului, iar pe 15 februarie – Întâmpinarea Domnului, primăvara, la 7 aprilie – Buna-Vestire, apoi Duminica înainte de Paște – Floriile – Intrarea lui Iisus Hristos în Ierusalim, urmează cea mai frumoasă sărbătoare – Paștele, Paștele Blajinilor, Înălțarea la cer – Ispusul (a 40-a zi după Paște).

Acestea erau cele mai importante, sacre și iubite sărbători, mai ales **Paștele** și **Crăciunul**. Ele aduceau multă lumină, bucurie sufletească și fericire în casă, dar și multe cadouri.

Mult îi plăceau copilului și frumoasele sărbători de primăvară, de primăvară-vară, dedicate Sfinților: Foca, Sfânta Maria Magdalena, Sfântul Pantelimon. Toamna și iarna, băiatul se bucura de sărbătorile: Ziua Crucii, Sfântul Dumitru (Sîmedru), Arhanghelii Mihail și Gavriil, Ovidenia, Sfântul Andrei, Sfântul Nicolai, Spiridon făcătorul de minuni, Ignatul, Sfântul Vasile cel Mare și altele.

Așa a petrecut băiatul întreaga copilărie îmbrățișat de iubirea părinților, de credința – stăpână în casă, dar și în sânul naturii, cu oile prin zile ploioase, sau cu soare do-

goritor, prin roua dimineții, prin mijlocul stolurilor de păsări, pe vânt puternic și furtuni, înconjurat de fluturași, de cărăbuși, de albine, de ciripitul păsărilor, de murmurul izvorului... Toată lumea era a lui, trăia ca în rai. Însă îl frământa visul cel de a cunoaște ce este după linia care unește cerul cu pământul. Îl chema ea, linia necunoscutului...

3. BUNII ÎNVĂȚĂTORI

În sfârșit, copilul atinse vârsta pentru a se duce la școală. Aceasta constituia dorința lui arzătoare.

Era în culmea fericirii, desculț, îmbrăcat în haine de cioban, dar fericit, fiindcă a început să obțină cunoștințe care aduc lumină și putere. Învățătorul era îmbrăcat în haine militare (copiii îl credeau imens de puternic). Elevul îl urmărea și gândea că va obține chiar mai multe cunoștințe ca învățătorul și va deveni și mai puternic. Se străduia să prindă fiul fiecărui cuvânt al acestuia și, pe zi ce trecea, simțea că puterile îi cresc. Băieții de la școală erau bătauși; după lecții ca din senin începeau să lupte între ei. Erau câțiva ani după război și văzduhul din

jur era încă îmbibat cu energiile extrem de negative ale războiului.

Elevul, fiind până acum în contact cu ființele pașnice precum sunt oițele, nu înțelegea ce se întâmplă, de ce se bat copiii și se jignesc unii pe alții. Se duse la bunica să-i împărtășească întreaga lui durere. Bunica îl ascultă atentă și-i spuse liniștit: „Te înțeleg, îți simt suferința, nu e deloc bine ce fac băieții”. Afară era foarte cald, cu toate că era luna octombrie. Bunica i-a oferit copilului un pahar cu apă rece cu miere de albine. Băiatul s-a bucurat imens, îi plăcea dulceața, mireasma și gustul mierii de albine, dar o prețuia mai mult, pentru că bunica îi spusese cândva că ea aduce putere.

După ce elevul s-a liniștit și a mâncat o felie de zămos, bunica l-a mângâiat pe cap, s-a așezat în așa mod ca să fie la nivelul copilului, îl privi cu multă blândețe și-i spuse: „Astăzi este o zi importantă și am hotărât să-ți fac cel mai prețios cadou; el îți va aduce cea mai mare putere în viață”. Precum e și firesc, s-a bucurat nespus de mult, fiindcă puterea era visul lui. Bunica continuă să-i vorbească:

– Dar fii atent, cadoul acesta nu se vede,

fiindcă are mare putere. Tot ce nu se vede are putere imensă. Iată nici mintea ta nu se vede, dar are putere mare, precum și cunoștințele nu se văd, dar au mare putere. Acest cadou l-am primit ca moștenire de la străbuneii noștri și l-am păstrat special pentru tine.

Băiatul era cuprins de un val de fericire. Bunica, mlădiindu-și vocea liniștită, i-a spus:

– Acest cadou se numește Povață, adică o călăuză, un sfat, un ajutor prețios de la străbuni. Dar înainte de a-ți înmâna această povață, trebuie să juri că o vei îndeplini, oricât de greu îți va fi.

– Jur, bunică, orice se va întâmpla, voi îndeplini cu strictețe povața ta și a strămoșilor noștri.

Bunica îi vorbea că nu este ușor, mai ales de la început, că trebuie să depui mare efort și străduință...

Copilul își aminti că s-a confruntat cu asemenea situație când apăra oițele de lup și-și zise că neapărat va reuși.

În sfârșit, bunica rosti povața:

– Dacă cineva te jignește fizic sau moral, rabdă cu răspunsul trei zile. Orice se va întâmpla, ai voie numai peste trei zile

să răspunzi. Nu este ușor, fiindcă vei dori să răspunzi imediat, dar nu ai voie, trebuie să te oprești pe o clipă, să răsuflă adânc, să te dai într-o parte și să-ți închipui că nu s-a întâmplat nimic. Lasă mânia să rămână la acel care te-a jignit, iar tu gândește-te la ale tale, la mieii tăi dragălași și la alte lucruri frumoase.

A doua zi, la școală, după lecții, copiii iar au început să se bată, unul l-a lovit pe Andrei în piept. El a ridicat automat mâna în sus cu pumnul strâns puternic. Însă o forță nevăzută i-a încremenit mâna în aer. Era energia provenită din povața bunicii. Elevul a răsuflat adânc, s-a retras într-o parte și a plecat acasă plin de supărare. Se străduia să înlocuiască durerea supărării înăbușitoare cu imaginile mieilor dragălași, dar supărarea mocnea în el și, cu cât mai mult simțea frumusețea vie a mieilor dragălași, durerea sufletească se potolea.

Asemenea situații au fost multe la număr. Dar iată că se întâmplă un miracol, băieții de la școală au început să fie mai prietenoși cu el și chiar îi luau apărarea dacă cineva din alte clase încerca să-l jignească.

Școala devenise pentru el atrăgătoare, ca imășul cu turma de oi. Mult îi plăcea fizica, mai ales Legile lui Newton, pe care le-a însușit așa de bine, încât copiii îl porecleau „NEWTONCIC”.

Visul lui era să afle **ce putere au creat aceste legi?**

Chimia, biologia și științele naturii erau pentru el cele mai interesante. Cu un deosebit interes învăța matematica. Visa să afle cu ajutorul ei câte frunze sunt într-un stejar și câte stele sunt pe cer, și, mai ales, câte fire de iarbă sunt pe imășul unde păștea oițele. Adora limba română, iubea îndeosebi cuvintele cu multe vocale, fiindcă îi aminteau de ciripitul păsărilor, de foșnetul frunzelor din stejarul secular și întreaga limbă română era ca roua dimineții, avea gustul apei cristaline din fântânița bunelului. Cu această dragoste de carte, elevul absolvi 8 clase. Pe atunci la școala lui se învățau numai 8 clase și a fost nevoit să meargă în clasele a 9-a și a 10-a la școala din orașul Călărași, pe care copilul îl considera cel mai mare oraș din lume.

A început studiile la această școală plin de bucurie, îndrăgostit de noile discipline

și de minunații învățători, care zi cu zi îi transmiteau cunoștințe noi, prin care simțea lumea mai frumoasă.

Învățătorii erau încântați de băiatul visător și cu o imensă sete de cunoaștere. Fiecare temă nouă, ecuație, lege fizică sau poezie erau pentru el ca mierea de albine, ca ceva nespus de prețios. Învățătorii știau că școala din sat avea nivelul modest și se întrebau: „Cine i-a insuflat copilului această sete nepotolită pentru cunoștințe?”. Mai târziu au aflat că băiatul visător a terminat cea mai nobilă școală care se numește: **Universitatea naturii**, unde lucrează cei mai buni și înțelepți învățători. Manuale i-au fost pășunile, răsăritul soarelui, amurgul, roua dimineții, stolurile de păsări, ploile ciobănești și cele torențiale, cu fulgere și trăsnete, frigul, vântul puternic, dar mai mult visul, visul care îl tot forța să afle ce este după linia ce unește cerul cu pământul.

Tatăl elevului dorea să-l vadă președinte de colhoz și l-a sfătuit să dea examenele la Facultatea de Mecanică Agricolă. Așa a și făcut. A susținut examenele cu note foarte bune, iar, când să înceapă studiile, s-a apropiat de el decanul Facultății de

Fizică Cuantică și i-a explicat farmecul acestei științe. Studentul a acceptat propunerea dintr-odată, fiindcă simțea că această știință îl va ajuta să-și îndeplinească visul de a descoperi tainele vieții și ale universului.

A trecut pe la bunica să-i împărtășească marea bucurie că a devenit student la o facultate atât de importantă. Dorea să obțină sprijin de la ea, fiindcă tatăl lui nu înțelegea cum ar fi ca o profesie ce ține de o energie nevăzută să-i poată asigura o stare materială bună.

Bunica nu știa ce înseamnă fizica cuantică, dar a hotărât să încurajeze nepotul. Mai întâi l-a servit cu lichidul magic – apă rece cu miere de albine. Apoi l-a invitat în casa mare, în care se intra doar la sărbători importante.

Această sacră odaie era împodobită cu lucruri scumpe: covoare naționale, fotografii ale străbunilor, icoane prețioase, snopi de busuioc și galbene gutui, ce îmbibau cu mireasma lor aerul din jur, mai era un seif sub formă de sunduc, plin cu cărți de rugăciuni și cu povețe înțelepte de la străbuni.

Studentul a întrebat-o:

- Astăzi e sărbătoare?

Bunica îi răspunse:

- Da! Este o mare sărbătoare. Tu ai adus-o în casă prin vestea că ai devenit student.

L-a invitat pe nepot să se așeze pe laița din scânduri de stejar, care era lângă un covor cu ornamente naționale armonioase, ce cuprindeau în ele năzuințele, visele și dorințele luminoase ale neamului nostru.

- Sunt mândră de tine, te apreciez, te iubesc și îți doresc să-ți îndeplinești visele, zise bunica. Te-am invitat în Casa Mare, ca să-ți dăruiesc cel mai prețios cadou. El este mai scump ca aerul și ca orice altă podoaă prețioasă care poate fi. Acest dar nu este material, el nu se vede, e o povață miraculoasă, care îți va asigura succesul ca să făurești o viață plină de bucurie, de credință, de iubire și bunăstare pentru binele suprem al tău și al celor apropiați.

Fiecare cuvânt al bunicii pătrundea profund în subconștientul studentului.

- Ne-am deprins să vedem și să simțim, în primul rând, toate neajunsurile fiecărui om, dar partea bună din el adesea rămâne nevăzută, neobservată, neglijată. Din această cauză, majoritatea oamenilor adună din lume în sufletul lor tot ce este

mai rău, iar partea bună a lumii rămâne nefolosită și neîngrijită. Acesta este un mare păcat, fiindcă „ea” – **partea bună** – este sădită în lume din ceruri pentru dezvoltarea omenirii; ea mai reprezintă firul de aur din covorul vieții.

Fiecare om are ceva valoros, important, un dar prețios și deosebit, pe care numai el îl are. Iată de ce este necesar, ca, trecând prin viață, să cauți în fiecare om partea lui cea bună. Acest lucru nu este ușor, fiindcă ce este valoros nu întotdeauna se vede. Trebuie să-ți cultivi deprinderea de a căuta în fiecare om tot ce este valoros. Aceasta te va ajuta să îndeplinești pânza vieții din mai multe fire prețioase...

Bunica a adus mai multe pilde și le-a explicat în așa mod, încât înțelepciunea cuvintelor rostite a rămas profund înrădăcinată în subconștientul studentului.

Această povață i-a fost de mare ajutor. El selecta tot ce este prețios nu numai din cărți, lecții ascultate, dar și din sufletul fiecărui coleg, învățător, din fiecare om.

Miraculoasa deprindere îl ajuta să fie mai eficient, să nu irosească timpul în zadar, își făcea mulți prieteni de la care absorbea tot ce este bun și înțelept.

În clipele de răgaz se plimba prin parcul din fața universității, unde era o alee de brazi înalți, cu tulpina dreaptă și cu coroane dense de formă conică. Era după o ploaie mângâietoare, care îmbrăca miliardele de ace ale brazielor cu un nou suflu de viață, sădind în sufletul studentului un nou vis. Noul freamăt îl îndemna să afle ce este suflul vieții și al întregului univers. Pentru a-și menține viu visul, el se străduia să obțină cât mai multe cunoștințe. Avuse parte de profesori minunați, care transmiteau studenților cunoștințe valoroase despre lumea nevăzută a fizicii cuantice, dar și despre importanța armoniei omului cu natura. L-a impresionat îndeosebi „mintea cosmică”, plină de înțelepciune absolută, dar și legile care guvernează întregul Univers.

Andrei învăța cum se poate, prin ecuații matematice, descrie structura atomului, care se divizează în particule din ce în ce mai mici, până devin undă și informație. Însușea cu un interes deosebit teoriile fizicii cuantice moderne, care explicau cum vibrațiile particulelor minuscule, invizibile formează materia și viața. Mișcarea vibrațională a particulelor invizibile

structurează un câmp uriaș, numit Câmp de Energie Universală. Toți profesorii erau minunați, dar a avut parte și de un profesor deosebit, Mihai Clima, pregătit special de Univers, ca să le transmită studenților *cunoașterea lumii cuantice a vieții omenеști*.

Acest minunat profesor explica suflul vieții ca pe un miracol care are nevoie de puritate, una ce se obține prin credință, iubire. Suflul vieții, conștiința noastră au nevoie de hrană spirituală, care conține chintesențele morale, spirituale, estetice, artistice, literare, tot ce reprezintă rădăcinile culturale ale unei societăți. Orice operă de artă, zicea, devine într-adevăr valoare doar dacă exprimă cele mai nobile frământări sufletești ale omenirii.

Bunul profesor, prieten al tinerilor, dezvăluia cum funcționează și cum ne influențează benefic „energiile” operelor simfonice, de pictură, cele ale romanelor, poeziilor, cântecelor, dansurilor populare, dar și moderne, tot ce reprezintă tezaurul, istoria.

Acest minunat profesor, **Mihai Clima**, devenise pentru noi, tinerii de atunci (personajul narațiunii fiind chiar autorul aces-

tor confesiuni), cel mai scump prieten, care se străduia să ne însoțească la concerte, la galerii de artă, la cene literare. Ne-am obișnuit cu muzica simfonică și discutam cu interes privind armonia Simfoniei a 9-a a lui Ludwig van Beethoven sau renumitele lucrări ale pictorilor din secolul al XV-lea, ne dădeam cu părerea și despre minunatele spectacole de pe scena Teatrelor „Luceafărul” și „M. Eminescu”.

Iubitul nostru profesor și prieten ne spunea că viața e alcătuită din frământări sufletești, e ca un „teatru” și avem posibilitatea să o îmbunătățim, să o înțelegem mai bine prin vizionarea spectacolelor, a filmelor, pentru a putea realiza comparații, confruntări pentru esențele celor pe care le trăim.

Odată cu instalarea puterii sovietice pe meleagurile noastre, tot ce este cultură se referea doar la așa-numitele opere geniale ale lui Marks, Lenin și Stalin. Erau promovate foarte mult faptele lui Cotovschi, Frunze și ale altor bolșevici. Se punea mult preț pe exponatele din Muzeul ziarului lui Lenin „Scânteia” (Искра), situat în clădirea unde în anul 1900 a fost tipărit primul număr al acestuia.

Grigori Cotovschi a fost mortalizat printr-o statuie mare, călare pe cal. Se spune că o bătrânică din or. Hâncești, care îl cunoștea pe Grișa Cotovschi, pe când era copil, când a văzut această statuie, s-a exprimat: „Iată, Grișa, că blestemul meu s-a îndeplinit; așa îți trebuie, lasă să te știe toată lumea cum mi-ai furat găinile”.

În fața hotelului Chișinău a fost instalată o uriașă statuie cu chipul unei tinere comsomoliste, cu mâinile ridicate în sus. Oamenii spuneau că această statuie arată că nu mai sunt locuri în hotel și, cu adevărat, în majoritatea cazurilor, nu erau, fiindcă în tot orașul erau doar câteva hoteluri.

Însă studenții prețuiau mult Monumentul lui Ștefan cel Mare, inaugurat la 29 aprilie 1928, la a X-a aniversare a Unirii Basarabiei cu România. După care a urmat o istorie dramatică a acestui monument, echivalentă cu cea a Basarabiei. După ultimatumul sovietic dat României în 1940, statuia a fost transportată la Vaslui, la Biserica „Sfântul Ioan”, în august 1942 statuia fiind reinstalată la Chișinău în fața Arcului de Triumf, iar în 1944 a fost din nou evacuată, de data aceasta la Craiova, apoi, în

1945, a fost readusă din nou la Chișinău și deveni un loc sacru de întâlnire a tinerilor și a întregului neam. În anul 1972, conducerea țării de atunci și-a propus să scape de monumentul „incomod”, vrând să scoată monumentul din oraș, dar, după protestele patrioților, a fost lăsat, însă a fost mutat cu 18 m mai în adâncul parcului și amplasat pe un postament din ciment. În 1990, monumentul a fost reamplasat și restabilit cu inscripțiile inițiale.

Astăzi spiritul lui Ștefan cel Mare se află pretutindeni în sufletele noastre și ne îndeamnă să făurim o viață marcată de demnitate.

Pe timpurile anilor 1950-1960, se părea că viața culturală a dispărut cu totul. Însă Universul a făcut tot posibilul ca să se nască oameni talentați, cu suflet din sufletul neamului nostru, cu daruri creative miraculoase, ce includeau frământările, speranțele, credința, iubirea, puritatea sufletească a strămoșilor noștri, începând de la geto-dacii de pe timpurile lui Zalmoxis, cu 8000 de ani în urmă, până în zilele noastre.

Universul creează toate circumstanțele ca tinerii talentați de la țară, deprinși de

mici copii cu munca anevoioasă în câmp, dar și împodobiți cu armonia și darurile naturii, să susțină cu succes examenele de admitere (diverse instituții de prestigiu, printre care și renumita Școală Teatrală din Moscova „B.V. Șciukin”). După absolvirea reușită, în 1960, un grup de actori talentați se întorc acasă, la Teatrul „**Luceafărul**”, care deveni ca un magnet ce atrăgea studenții, dar și bătrânii de la sate, care veneau să savureze spectacolele realizate în baza lucrărilor dramaturgilor clasici și contemporani, printre care **Aureliu Busuioc, Andrei Strâmbeanu, Ion Podoleanu** și mulți alții.

Cu dăruire de sine lucrau la acest teatru pictorii **Valentina Rusu-Ciobanu, Glebus Sainciuc**, compozitorii **Mihai Dolgan, Eugeniu Doga**, poeții **Emil Loteanu, Alexei Marinat**. Spectacole de neuitat pe scena acestui teatru au fost montate de către regizorii **Ion Ungureanu, Sandri-Ion Șcurea, Ilie Todorov**... Veritabile stele de teatru au devenit **Dumitru Caraciobanu, Ecaterina Malcoci, Valentina Izbeșciuc, Ion Ungureanu**.

În perioada de studii la facultate, studentul Andrei și colegii săi au avut fe-

ricirea să admire numeroase spectacole montate pe scena acestui minunat teatru. Printre acestea: „Chirița în provincie”, „A douăsprezecea noapte”, „Intrigă și iubire”, „Minodora”, „Radu-Ștefan Întâiul și Ultimul”, „Pescărușul”, „O noapte furtunoasă”, „Luceafărul”...

În timpul liber, Andrei se străduia să asculte și să absoarbă cu nesaț armonia concertelor de la Filarmonică. Îi plăcea muzica academică, cea care unește toți spectatorii în vibrații armonioase.

Bucurie sufletească îi aduceau și concertele ansamblurilor „Joc”, „Fluieraș”, „Lăutarii”, „Noroc”. Aici a avut fericirea să admire strălucitele talente ale lui **Nicolae Botgros**, **Zinaida Julea**, **Iurie Sadovnic**, **Nadejda Cepraga**, **Mihai Dolgan**, **Maria Codreanu**, **Serghei Lunchevici**.

Frecventa cenaclul literar, fiindcă îi plăceau mult gândurile expuse în formă de poezie. În clipe de răgaz, el însuși încerca să scrie poezii, această deprindere o păstrează și până astăzi. La cenaclul literar avuse fericirea să asculte pe viu versurile poezilor **Grigore Vieru**, **Emil Loteanu**, **Leonida Lari**, **Petru Cărare**, dar și ale profesorului său de fizică, **Mihai Clima**.

Studentul a rămas profund impresionat de poeziile melodioase, mângâietoare și pline de lumină ale **Galinei Furdui**, publicate în săptămânalul „Cultura Moldovei”. Acești minunați tineri scriitori alcătuiau punțile de legătură ale gânditorilor neamului nostru.

În cadrul cinaclului literar a avut fericirea să-l asculte pe marele scriitor **Mihail Sadoveanu**, rămânând profund marcat de simplitatea și puritatea sufletească a acestui om minunat, care radia modestie, înțelepciune, credință și iubire.

Andrei era încântat de frumoasa „lume cuantică” a oamenilor de cultură și se străduia, precum l-a învățat bunica, să selecteze, să depoziteze acest nectar spiritual în profunzimea sufletului lui.

Profesorul și prietenul studenților, **Mihai Clima**, le explica că viața de artist nu este nicidecum ușoară, ea este o pasiune, dar și o provocare. El remarcă munca imensă depusă de ei, ca să prezinte pe scenă „aurul” sufletesc și lumina adevărului. Important e că atunci când ajung în culmea succesului, ei trebuie să fie atenți ca să nu fie distruși de energiile răufăcătoare ale mândriei, ale orgoliului.

În acele timpuri, scriitorii, poeții, pictorii, sculptorii și actorii, toți oamenii de artă lucrau cu dăruire de sine, dar erau în mari frământări sufletești, ca să scoată la iveală „lumina” adevărului. Însă adevărul nu întotdeauna era permis de către conducerea de atunci și ei erau impuși să ascundă sau să excludă adevărul din operele de cultură. Iar o operă artistică fără adevăr nu mai este operă, ci maculatură.

Lumina adevărului din operele de cultură de care s-a atins studentul l-a făcut să înțeleagă că viața este dată ca să o trăim nu după canoane și legi scrise de oameni (mai mult sau mai puțin strâmbe), ci după perfecțiunea naturii care ne înconjoară și ne asigură puritatea sufletească.

Andrei însușea cu interes legile de bază ale fizicii cuantice, pline de realități senzaționale și de informații noi, care îi sporeau înțelegerea, bucuria și încântarea spirituală. El studia minuțios ecuațiile și teoriile care confirmă că materia este o formă a energiei, lucru demonstrat încă de Einstein. A rămas impresionat că materia și energia sunt expresii duale ale Câmpului de Energie Universală, principala sursă de vibrații din care sunt alcătuite materia

și energia. Toate forțele de interacțiune, inclusiv gravitația, forța electromagnetică și nucleară, provin din același Câmp de Energie Universală. Acesta este numit astfel, pentru că ocupă întregul spațiu într-un mod continuu, este peste tot și fără excepție. Câmpul de Energie Universală e alcătuit din particule infinit de mărunte, numite „Superstring”.

A rămas încântat când a aflat, că tot ceea ce vedem sau nu vedem este Câmpul de Energie Universală. El l-a apreciat foarte mult pe **Max Planck**, fondatorul fizicii cuantice și laureat al Premiului Nobel, care afirma: *„Toată materia provine și există doar în virtutea unei forțe, care aduce particulele unui atom în stare de vibrație și ține împreună acest sistem solar al atomului. Trebuie să presupunem că există în spațiul acestei forțe un spirit constant și inteligent. Această minte este matricea întregii materii. Știința nu poate rezolva misterul ultim al naturii. Și asta pentru că, în ultimă instanță, noi înșine suntem parte a naturii și, prin urmare, o parte din misterul pe care încercăm să-l rezolvăm. Religia și știința naturii nu se exclud (cum cred sau se tem să recunoască unii în ziua de astăzi), ci se întregesc și se află în armonie”*.

Tânărul investigator a pătruns atât de mult în înțelegerea structurii cuantice a lumii, încât simțea „lumina” invizibilă, dătătoare de viață, în fiecare om, arbore, floare și în tot ce ne înconjoară. Își aducea aminte de bunica, care-i spunea că în fiecare om există o scânteie divină, o lumină invizibilă, dătătoare de viață. Și se întreba: „De unde știa bunica tainele fizicii cuantice?”. Tot timpul era cu cartea în mână și se străduia să însușească cât mai profund tainele misterioase ale naturii și universului.

Colegii de la facultate l-au poreclit „profesor”. Lui nu-i plăcea această poreclă, dar i-a fost de mare folos, fiindcă pe parcursul timpului a și devenit profesor și nu un simplu profesor, dar unul de nivel mondial în domeniul dat, iar mai târziu – conducător al unui centru științific prestigios.

Unii colegi îi adiau uneori că are și mulți oponenți, invidioși chiar. Profesorul asculta atent și rostea: „Nu contează ce au afirmat alții despre mine. Tot ce contează este că în sufletul lor sălășluiește o comoară, un dar și sunt prețioși”. Vorbele acestea ajungeau la concurenții lui și, cu timpul, ei îi deveneau cei mai buni prieteni.

Se afla într-o substanțială conlucrare cu

mulți savanți din țară și de peste hotare. Erau oameni minunați, care își consacrau viața cercetării tainelor naturii. Pe timpurile acelea, Academia de Științe a Moldovei era ca un stup de albine, includea savanți valoroși.

Universul a creat toate circumstanțele ca cei mai talentați copii din satele Moldovei să aprobească școli importante și să devină savanți renumiți în toate domeniile. Râvna spre înțelepciune și cunoaștere este imprimată în rădăcina neamului nostru. Așa se explică numeroasele descoperiri științifice realizate de savanții noștri, ale căror nume au devenit sonore în multe centre științifice din lume.

O forță nevăzută, izvorâtă din marea dragoste de cunoaștere a tainelor naturii, îi îndemna să lucreze cu dăruire de sine până seara târziu, dar și în zilele de odihnă. În virtutea condițiilor modeste de viață, dragostea lor pentru știință era ca a celor mai învederați călugări față de credință. „Lumina” noilor descoperiri științifice, obținute prin trudă imensă pe parcursul a zeci de ani, era pusă în slujba omenirii și aceasta constituia cea mai mare bucurie, fericire a investigatorilor.

Se spune că în noua epocă spirituală, oamenii vor fi cu toții în credință, iubire, compasiune și vor lucra asemenea savanților. Profesorul selecta, precum l-a învățat bunica, tot ce afla mai bun în lucrările științifice, dar și în însăși ființa autorilor acestor lucrări. Unii dintre aceștia îi devenise buni prieteni, printre ei: **Andrei Andrieș, Mihail Lupașcu, Nistor Bolocan, Veaceslav Untilă, Vasile Proca** și mulți alții. Ei manifestau multă înțelepciune, erau autorii multor realizări științifice importante și, totodată, plini de modestie și omenie, influențând o pleiadă întreagă de savanți. Dragostea de știință și năzuințele lor sunt transmise în continuare generației de astăzi, care, cu mari sacrificii, duce steagul științei mai departe.

Deși obținuse succese valoroase în știință, profesorul rămânea neîmpăcat cu el însuși – îl frământa visul, cel de demult, voia să afle ce este suflul vieții dincolo de nenumăratele linii de orizont ale minunatului Univers.

4. ȚĂRĂNCUȚA

Își aducea mereu aminte de povața bunicii, care spunea că iubirea este ceva sfânt, că însuși Dumnezeu este iubire și, trecând prin viață, trebuie să o păstrezi cu sfințenie și să ai mare grijă de ea, fiindcă reprezintă bogăția cea mai de preț a vieții.

Îi plăceau mai multe fete, în fiecare simțea gingășie și armonie, însă nu îndrăznea să le spună aceasta. O forță nevăzută îl stopa și parcă îi șoptea să fie atent, ca nu cumva să încalce legile iubirii adevărate. A ales chipul Țărăncuței – fermecător de simplu, pur și armonios, îmbibat cu aroma florilor de primăvară și cu melodiile colindelor. Pe timpul acela era mult îndrăgit cântecul „Țărăncuță, țărăncuță”, interpretat de vestitul cântăreț **Dan Spătaru**,

care l-a inspirat și l-a făcut să înțeleagă că fata pe care o caută de atâta timp, și al cărei chip este profund înrădăcinat în simțurile și inima lui, este anume această Țărăncuța.

Într-o zi, în trenul care mergea spre Ungheni, observă o fată care avea ceva comun cu Țărăncuța din sufletul lui. A aflat telefonul de serviciu – lucra la o maternitate. De Sfântul Andrei pe stil vechi era un ger cumplit, dar el se simțea ca în mijlocul „lunii lui cuptor”, plin de focul dorului de Țărăncuța. Ajuns la serviciul ei, cu voce tremurătoare, o invită la plimbare. Avea în ghiozdan un buchet de flori, pe care i l-a înmănat cu multă înfiorare și, parcă întâmplător, îi atinse mâinile. I se deschise o lume nouă, plină de lumină și emoții înălțătoare. O singură privire, un mic zâmbet, o simplă vorbă și întreaga atmosferă se umplea cu bucurie și fericire. Simțea mireasma primăverii, farmecul Țărăncuței din cântecul lui Dan Spătaru.

Iarna era geroasă, dar se întâlnea cu Țărăncuța în fiecare seară pe ger cumplit și zăpadă mare, uneori pe viscol. Erau cuprinși de căldură și lumină, de ceva ce nu se vede, dar e foarte prețios.

Așa s-au întâlnit până în primăvară, apoi până în luna iulie, când studentul absolvise facultatea și primise diploma de inginer. Cu toate că întâlnirile îi luau mult timp, el învăța cel mai bine. O forță nevăzută îl ajuta să-și scrie lucrarea de diplomă la cel mai înalt nivel.

După ce absolvise facultatea, tatăl lui, iscusit gospodar, îi zise că ar fi bine să-și întocmească o familie. Băiatul era în culmea fericirii, aceasta era dorința lui arzătoare – cu o lună în urmă depusese cerere pentru înregistrarea căsătoriei cu Țărăncuța.

Au urmat toate pregătirile pentru organizarea nunții, care a fost făcută la cel mai înalt nivel, cu cei mai buni muzicanți din Călărași. Toți nuntașii purtau prosoape cu ozoare naționale și Țărăncuța era cea mai frumoasă mireasă din câte s-au întâlnit vreodată. Era „luna lui cuptor”, dar înaintea evenimentului căzuse o ploaie răcoritoare care făcu ca toți nuntașii să se simtă bine și să fie în bună dispoziție.

Apoi a început viața „de miere”, care a durat doar trei luni, fiindcă mirele a plecat la serviciul militar. În acest răstimp, dragostea lor a devenit și mai puternică. În fiecare zi scria scrisori acasă, de dragoste

și dor. Le scria în versuri. Securitatea de la armată l-a luat sub control, se gândea că transmite acasă în fiecare zi secrete militare, dar nu au fost în stare să descifreze codurile poeziilor lui de dragoste și l-au lăsat în pace.

Îndată după serviciul militar, a început să-și clădească familia cu multă dragoste și abnegație. O forță nevăzută îl făcea să găsească întotdeauna ceva nou și infinit de frumos în Țărăncuță, se simțea bogat, plin de pasiune și speranță înălțătoare. I se părea, avea convingerea chiar, că nimeni nu a iubit așa cum iubește el. S-a căsătorit cu Țărăncuța, fiindcă fără ea nu putea trăi.

Multă fericire i-au adus primul copil, apoi al doilea; erau bogăția lui cea mai de preț, includea tot ce este mai scump în univers. O bucurie mare erau puritatea lor îngerească, primele cuvinte, primii pași... Totul părea un miracol. Îi iubea și atunci când erau mai puțin cuminiți, se străduia să pătrundă în lumea lor plină de simțuri îngerești și lumină. Era mereu cu gândul la ei, se străduia să le transmită dragostea lui și armonia naturii prin plimbări în parc, în pădure, la mare și prin toate poveștile,

pe care copiii le absorbeau cu un viu interes.

Erau iubirea lui, care prin ei a devenit vizibilă. Simțea că au nevoie de dragoste cel mai mult atunci când merită cel mai puțin. Insista, precum l-a învățat bunica, să-i educe prin exemplul personal. Se străduia să le creeze o lume a frumuseții, a basmelor, a muzicii, a picturii, a imaginației, a creativității. Copiii se bucurau de poveștile lui și întotdeauna acceptau minunile din ele. Avea impresia că își trăiește, împreună cu ei, o nouă copilărie. Se străduiau, împreună cu Țărăncuța, să-i iubească în mod egal și de multe ori le încurcau numele, fiindcă se gândeau simultan la ambii.

Avea în viață două misiuni: să învețe să fie fericit, adică să fie în credință și iubire și să învețe copiii arta de a fi fericiți. Copiii pentru el erau o binecuvântare, iar nepoții - cel mai scump dar de la Dumnezeu. Simțea că umpleau un spațiu cu misiune specială în inima lui. Nepoții, cu timpul, i-au devenit cei mai buni prieteni, îi împărtășeau succesele și necazurile. El era mereu cu ei pentru a le oferi dragostea, confortul și îndrumările folositoare.

Avea întotdeauna timp să se joace cu ei și timp pentru încă o poveste. Ei făceau parte din ființa lui, erau îngerii lumii lui și-i insuflau dragoste și admirație pentru viață.

Pe parcursul vieții s-a convins că Țărâncuța lui este cu adevărat acea din cântecul lui Dan Spătaru; mai mult ca atât, ea este un miracol, fiindcă îi e sufletul pereche. Universul a creat toate circumstanțele să izvorască această familie minunată din două suflete pereche, nu e o poveste, ci o realitate. De la prima întâlnire, o forță nevăzută a aprins o scânteie și sentimentul că au fost prieteni întotdeauna. Avea impresia că o cunoștea mai bine decât pe el însuși, aveau aceleași frecvențe de vibrații, aceleași valori, credințe, vise, năzuințe și se iubeau necondiționat. Ea era o persoană foarte specifică pentru viața lui: se simțea energizat de prezența ei, permanent calm, echilibrat, confortabil și amețit de dragoste. Misterioasa forță a sufletului pereche îi magnetiza și-i menținea împreună pentru a-și îndeplini misiunea lor pe pământ.

Pe parcursul a mii de ani s-a dovedit că sufletele pereche se reunesc pentru a-și

aduce sufletul înapoi la alinierea cu iubirea divină și pentru a-i ajuta și pe alții să facă același lucru. Ei sunt aici pentru binele mai mare, pentru a îndeplini o misiune, cea de dincolo de dezvoltarea personală și pentru a ajuta la trezirea spirituală a planetei.

5. LEGILE FRUMOASE

Profesorul trecu pe la casa bunicii; ea se trecu din viață, dar în gospodărie a rămas fiul cel mai mic, care îngrijea de căsuță. Aceasta devenise un loc sacru pentru tot neamul, aici se păstrau amintirile pe fotografiile de pe pereți, sufletul neamului nostru împletit în ozoarele de pe covoare și înțelepciunea din cărțile din sunduc. Ele rămăsese încă de la străbunei și, după paginile îngălbenite de timp, puteai înțelege că aveau sute de ani.

Bunica prețuia mult aceste cărți, le păstra într-o stare perfectă. Le îngrijea ca pe un copil nou-născut. La sărbători, tot timpul era cu cartea în mână, plină de evlavie, de bucurie și lumină.

Profesorul analiză cu atenție aceste comori ale spiritului. I-a atras atenția cea mai veche carte, intitulată „Legile frumoase”. Vechimea acestor legi, cunoscute oficial ca „Legile Belagine”, nota circa 8000 de ani. Au fost scrise de Zalmoxis, lider spiritual al strămoșilor noștri geto-daci. Ele erau transmise prin grai viu din generație în generație și reprezentau un izvor de înțelepciune al vremurilor. Cu timpul, au fost răspândite în întreaga Europă și pe alte continente. Esența acestor legi era atât de valoroasă, încât profesorul a rămas uimit de imensa bogăție a înțelepciunii ce izvora din ele. Cuprindeau poate cea mai valoroasă comoară a omenirii. Erau rădăcinile ființării noastre, pe care ar fi bine să le cunoască toată lumea, să fie învățare odată cu alfabetul.

Le-a citit cu mare atenție de mai multe ori. Conținutul lor era atât de profund, încât simțea în ele lumina unei inteligențe supreme. Nu în zadar autorul lor, Zalmoxis, era considerat om și zeu, mare preot, împărat și lider spiritual.

Profesorul a rămas profund marcat de aceste legi și, mai ales, de cele care se refereau la suflul vieții. Ele povesteau că esența

întregului Univers este aceeași cu esența vieții. Totul se reduce la viață și la suflu, la informație și vibrație, iar Universul reprezintă viața și suflul vital, manifestate în diferite forme.

Aceste legi îl îndemneau pe profesor să pătrundă mai profund în tainele vieții și ale universului, determinându-l să noteze în jurnalul de însemnări următoarele: „Viața este un dar miraculos, este energie și voință, pasiune și dorință, bucurie, fericire. Uneori e plină de suferință, mânie și provocări, pe care trebuie să le tratăm cu mare atenție, căci ne pot determina destinul”.

Legile frumoase explică lucruri destul de importante. Și anume: cu mii de ani în urmă, frământările oamenilor, cele cinci simțuri și percepțiile despre lume erau aproape identice cu cele care le avem astăzi.

În pofida faptului că nivelul tehnic și cel tehnologic erau la începutul fazei de dezvoltare, condițiile de viață erau destul de aspre și aprige, oamenii râvneau spre adevăr, dreptate.

Cunoștințele lor despre lume erau cu totul altele, în comuniune cu natura. Simțeau suflul vieții și al întregului univers cu mult

mai profund, mai viu decât îl simțim noi astăzi. Aveau responsabilitatea de a face viața valoroasă atât pentru ei, cât și pentru ceilalți. Tindeau să influențeze, să îndrume, să arate o cale vrednică de urmat. Toate acestea erau înrădăcinate în firea oamenilor în etate. Nu în zadar bătrânii se considerau mari înțelepți ai societății, profesori în domeniile vieții, înainte-mergători, modele ale adevărului verificat.

Istoricul gotic **Iordanes** afirma, pe la mijlocul secolului al VI-lea: „Belagiunile există și astăzi”. Pe parcursul a mii de ani, ele erau respectate, apreciate ca cel mai prețios „aur spiritual” și transmise peste veacuri prin grai viu, din generații în generații.

Valoarea acestor legi rămâne și astăzi vie; ele reprezintă un izvor de înțelepciune a vremurilor de demult, contribuie la o înțelegere mai clară a propriei vieți. Sunt 45 la număr și descriu frământările ființelor umane de circa 8 mii de ani.

Substraturile ideatice, cele informativ-educative, importanța morală pentru substanța viitorului continuu ne determină să le reproducem aici în întregime.

Legile Belagine sau Legile frumoase*

1. Dincolo de curgerea timpului și de cugetarea zeilor, viază Focul cel Viu și Veșnic, din care vin toate și prin care ființează toate cele ce sunt. Totul și nimicul sunt suflarea Sa, golul și plinul sunt mâinile Sale, mișcarea și nemișcarea sunt picioarele Sale, nicăieri și peste tot este mijlocul Său, iar chipul Său este lumina. Nimic nu este făcutuit fără lumină și tot ce vine din lumină prinde viață și ia făptură.

2. Precum fulgerul aduce lumina și din lumină tunetul și focul se revarsă, așa este și gândul omului; el trece în vorba omului și apoi în fapta sa. Deci ia aminte la asta, căci până la focul ce arde trebuie să fie o lumină și un tunet. Lumina omului este gândul său și aceasta este averea sa cea mai de preț. Lumina prinde putere prin cuvânt, iar voința omului aprinde focul prin care se făptuiesc toate cele ce sunt în jurul său.

3. Fii ca muntele cel semeț și ridică a ta lumină mai presus de cele ce te înconjoară. Nu uita că aceiași pași îi faci în vârful

* Constantin Daniel. Misterele lui Zalmoxis. Editura Herald, București, 2011.

muntelui ca și în josul său, același aer este sus ca și jos, la fel crește copacul în vârf de munte ca și în josul său. De sus la fel luminează soarele piscul cel semeț ca și pământul cel neted.

4. Fii cumpătat ca și pământul și nu vei duce lipsă de nimic. Creanga prea plină de rod este mai repede frântă de vânt; sămânța prea adâncă nu răzbate și prea multă apă îi stinge suflarea.

5. Ia aminte la copacul cel falnic. Cu cât este mai înalt, cu atât rădăcinile sale sunt mai adânci în pământ, căci din pământ își trage tăria, nu uita asta. Cu cât te ridici mai mult, cu atât trebuie să cobori mai mult, căci măsura ridicării este aceeași cu măsura coborârii.

6. Puterea omului începe cu vorba nerostită, ea este asemeni seminței care încolțește, nici nu se vede când prinde suflare de viață. Lumina seminței este cea care o ridică, pământul este cel ce-i dă hrana, apa îi dă vigoarea, iar răbdarea o îmbracă cu tărie.

7. Privește râul și ia aminte la învățătura sa. La început este doar un firicel de apă,

dar crește tot mai mare, căci vine de la ce este mai mare, și lucrurile așa trebuiesc împlinite, prin firea lor.

Asemenea este și gândul cel bun și drept rânduie; el își face loc printre pietre și stânci, nu ține seama de nimic, își urmează drumul și nimic nu-i stă în cale. Apă cu apă se adună, iar împreună puterea este și mai mare.

8. Ia seama de taina aceasta și nu o uita, acel firicel de apă știe unde va ajunge, căci una este cu pământul și toate cele ce-i vin în cale nu îl pot opri până la sfârșit. Astfel să iei seama la gândul tău unde trebuie să ajungă și vei vedea că nimic nu stă în calea sa. Să-ți fie gândul limpede până la sfârșit; multe se vor ivi în calea sa, căci firea lucrurilor din jur este mișcătoare asemeni apelor. Apă cu apă se întâlnesc, pământ cu pământ și munte cu munte.

9. Ia seama la gândul cel rău, ferește-te de el ca de fulger, lasă-l să se ducă precum a venit, căci te-ndeamnă la lucruri nefirești. Ferește-te de vorbele deșarte și de neadevăr; sunt ca pulberea câmpului ce-ți acoperă ochii, ca plasa păianjenului pentru mintea și sufletul tău. Ele te îndeamnă la trufie,

la înșelăciune, la hoție și vărsare de sânge, iar roadele lor sunt rușinea, neputința, sărăcia, boala, amărăciunea și moartea.

10. Nu judeca oamenii după greutatea lor, după puterea lor, după averea lor, după frumusețea lor sau după râvna lor, căci și unul și altul au lăsat din ceva pentru a crește în altceva. Cel bogat este sărac în liniște, cel tare este slab pentru altul și cel slab are tăria lui ascunsă. Cum firea lucrurilor este mișcătoare, asemeni este și omul. Ce dă valoare unei unelte, trebuința sau frumusețea? Duce un om mai mult decât boul? E mai bogat vreunul ca pământul? Doar cunoașterea și înțelepciunea îl ridică pe om peste dobitoace. Și degeaba ai cunoaștere, dacă ea nu este lămurită de vreme.

11. Fierul înroșit a fost rece și se va răci iarăși; Vasul a fost pământ și va fi iarăși pământ; Pământul care a fost sterp, acum este pământ roditor și se va stârpi iarăși peste vremi. Râvna omului face schimbătoare toate acestea. Dar râvna îi întoarce bucuria în tristețe și liniștea în neliniște. Fierul și focul ajută omul, dar îl și vatămă. Și aceeași râvnă îl îndeamnă a merge pe cărări neștiute și nebătute de ceilalți dinaintea lui. Tot

râvna îl îndeamnă la strângere de averi, la mărirea puterii și a se măsura cu alții. Ferește-te de a te măsura cu altul, căci trufia de aici se naște; ea te va coborî mai jos de dobitoace și te va despărți de fratele și de vlăstarul tău.

12. Neînțeleptul este mânat de râvnă, dar înțeleptul încalecă râvna. Neînțeleptul suferă când râvna îl duce la pierdere și la cădere, dar înțeleptul întotdeauna găsește câștigul în pierdere și înălțarea în cădere.

13. Trufia răcește iubirea inimii și o face în dușmănie și nu există dobitoc mai josnic decât omul care nu mai are iubire în inima sa. Căci iubirea este cea dintâi putere și chipul ei este lumina. Ia seama ca nu cumva gândul tău să se împresoare cu trufia, căci mai jos de dobitoace vei ajunge.

14. Gândul bun și vorba înțeleaptă îți pot potoli necazul, îți pot răcori inima, dar nu te vindecă, pentru că omul suferă după cum trufia a crescut în el, căci suferința este umbra trufiei.

15. Nu îți lega sufletul de nimic lumesc, de lucruri, de dobitoace, de argint

sau aur, căci ele așa cum vin, așa pleacă. După orice zi vine și noaptea, și după iarnă vine primăvara, căci așa este rânduit și așa este firea lucrurilor. Toate cele ce se văd, se nasc, cresc și apoi se întorc de unde au plecat. Doar firea lucrurilor rămâne pururi, iar aceasta are nenumărate și nesfârșite ramuri, și, asemenea izvoarelor minții și sufletului tău, ele nu se arată la vedere. Căci o suflare și un foc fac să crească toate cele ce cresc ierburi, copaci, dobitoace și oameni – și din aceeași vatră vin și către aceeași vatră se întorc, și vatra aceasta este pururea.

16. Precum copacul cel falnic crește lângă cel mic fără a-i face rău, așa să fiți între voi, cel mare să nu lovească pe cel mic și nici să-i amărăscă sufletul, căci va avea datorie mare de dat, la fel ca și hoțul. Aruncă un lemn pe râu și mai multe vor veni din susul său către tine. Adu-i mulțumire semenului tău, adu-i lumină pe chip și în suflet, iar toate acestea le vei găsi mai târziu înflorite în inima ta.

17. Nu lua cu siluire și nici cu vorbe amăgitoare ceea ce nu este al tău, căci cel ce privește prin ochii tăi este același cu cel

ce privește prin ochii celuilalt. Ia seama la taina aceasta.

18. Nu grăbi nicio lucrare, căci trasul de ramuri lovește înapoi. Fructul copt este ușor de luat, cel necopt este greu de luat și gustul e neplăcut. Nu te grăbi deci să aduni ce este înainte de vreme, căci îți va amări sufletul. Cum crește cadrul, așa crește și stinghia și cum crește roata, așa crește și ispita.

19. Rămâi mereu în răcoarea sufletului tău, dar dacă mânia se aprinde în tine, ia seama ca nu cumva să treacă de vorba ta. Mânia vine din teamă și nu a locuit dintru început în inima ta; dacă nu crește prin trufie, ea se întoarce de unde a plecat. Trufia închide poarta înțelepciunii, iar cel trufaș se pune singur lângă dobitoace. Înțelepciunea este mai prețuită decât toate cele ce se văd cu ochii; ea este aurul minții și sufletului tău și este rodul cunoașterii udată de vreme.

20. Nu-ți amări sufletul când simți durerea și neputința, ci mai degrabă caută să te folosești de ele pentru îndreptare, căci în rod ai și sămânța. Nu se poate ca o sămânță bună să dea rod rău. Lăcomia întotdeauna

duce la pierdere, furtul întotdeauna duce la boală, gândurile sterpe întotdeauna duc spre rătăcire, mânia întotdeauna lovește înapoi, răutatea și neadevărul întotdeauna aduc neputința, trufia întotdeauna aduce suferință.

21. Mergi la izvor când sufletul ți-e aprins, scormonește în apa limpede și așteaptă până ce devine iarăși curată. Așa se va duce și aprinderea sufletului tău, precum tulburarea aceea.

22. Ia bine seama la taina seminței. Asemeni ei este gândul tău, și cum sămânța nu se poate fără coajă, așa este și gândul cel rodnic al omului. Coaja gândului rodnic este voința, iar, fără voință, gândul se usucă și nu folosește la nimic. Dar puterea este în răbdarea seminței, iar voința și răbdarea fac mlădița firavă să răzbată pământul tare.

23. În vremea lucrului tău, înveselește-ți inima la vederea lucrării tale înainte de terminarea ei, căci precum fructul își anunță venirea cu o floare, tot așa fapta omului este văzută de cel cu mintea și simțirea limpede, înainte de a fi terminată.

24. Ia bine seama la cauza omului sărac, dar și la cauza omului grabnic avut, căci nici una, nici alta nu sunt firești. Omul sărac are multe gânduri deșarte și le schimbă de la o zi la alta, vorbește mult și lenea i-a învelit brațele și picioarele. Cel grabnic avut ori e hoț și înșelător, ori vede mai bine necazul altuia și caută să-l amăgească, de acolo își trage grabnica avuție.

25. Fii blând și răbdător cu cei de lângă tine, căci așa cum te porți tu cu ei, așa se poartă și alții cu tine, căci simțirea lui este la fel cu simțirea ta, din aceeași suflare este și simțirea lui, iar lumina ce se vede prin ochii lui este din aceeași lumină cu cea care se vede prin ochii tăi.

26. Unde este tăria omului acolo îi este și slăbiciunea, ceea ce-l ridică îl și coboară; rămâi în limpezimea minții și simțirii tale și vei vedea toate acestea. Cel mic este deasupra celui mare, cel ușor este deasupra celui greu, cel slab este deasupra celui tare, cel blând este deasupra celui aprig. Limpede să-ți fie mintea și simțirea, și ia seamă de toate acestea.

27. Tăria muntelui vine din răbdarea sa, din liniștea sa, stânca îi este numai

învelitoare. Dar tăria lui este încercată de vânt, de apa cea lină. Ia-ți puterea din răbdare și din liniște și folosește-te de ea prin limpezimea gândului tău, căci nu tulburarea izvorului roade stânca, ci limpezimea sa.

28. Lucrarea făcută din teamă nu are viață lungă și tăria ei este asemeni unei revărsări de ape care ține puțin. Așa este și cu tulburarea oamenilor. Ea vine de-afară, dar este chemată de teama lor, însă teama vine prin necunoaștere, iar necunoașterea prinde putere prin neadevăr, lene și trufie.

29. Soarbe cunoașterea de la cei cu barbă albă și neroșită de vin și lasă vremea să o îmbrace cu înțelepciune. Nu privi la trupul lor slăbit și gârbovit, căci toate acestea sunt plata lor pentru cunoașterea lucrurilor și creșterea înțelepciunii.

30. Mulțumește pământului pentru toate cele ce-ți oferă, mulțumește cerului pentru ploaia care îți hrănește pământul, mulțumește soarelui pentru căldura și lumina casei tale și a pământului tău, mulțumește lunii pentru liniștea somnului tău, mulțumește stelelor că veghează asupra somnului tău, mulțumește muntelui pentru pove-

tele și fierul ce-l iei din el, mulțumește pădurii pentru tot ce iei de acolo, mulțumește izvorului pentru apa ce-o bei, mulțumește copacului pentru lucrările ce-ți arată, mulțumește omului bun ce-ți aduce bucurie și zâmbet pe chip.

31. Precum iarba bună crește cu iarba rea, așa sunt și oamenii, dar ține seama că purtarea lor cea rea este semănată și crescută din teamă și neputințe, iar trufia este învelitoarea lor. Nu certa purtarea lor și nu căuta a-i îndrepta din vorbe și muștrare, căci apăsarea pe rană nu o vindecă. Oare iarba aceea este rea doar pentru că este amară pântecului tău? Așa este și cu omul; de vei vrea să-l îndrepti, adu-i pentru început gândul și simțirea la ce este plăcut atât omului bun, cât și omului rău. Unul vede roata plecând, iar altul vede aceeași roată venind. Cine vede mai bine?

32. Doar cel îndreptățit poate vedea limpezimea și liniștea din mintea și sufletul celui tulburat, căci cel îndreptățit a fost odată și el la fel ca și cel tulburat și roadele amare l-au făcut să țină seama de alcătuirea ființei sale. A fugit de roadele sale amare în vârful muntelui și acolo nu

a scăpat de ele, a fugit în mijlocul pădurii și iată că roadele erau cu el, apoi a privit înăuntrul său și iată că roadele sale amare aveau rădăcini în mintea și în simțirea poftelor sale.

33. Este o floare mai frumoasă ca cealaltă? Este un izvor mai limpede decât altul? Este un fir de iarbă mai presus de un altul? Fiecare are tăria, frumusețea și priceperea lui. Este în firea lucrurilor ca pădurea să aibă felurite soiuri de copaci, de iarbă, de flori și dobitoace. Nu seamănă un deget cu altul de la aceeași mână, dar este nevoie de toate pentru a bate fierul. Este mărul mai înțelept decât prunul sau părul? Este mâna stângă mai bună ca dreapta? Altfel vede ochiul stâng decât cel drept? Cele de sus își au rostul lor și cele de jos își au rostul lor, cele mari își au rostul lor și cele mici își au rostul lor, cele repezi își au rostul lor și cele încete își au rostul lor, cele ce au fost și-au avut rostul lor și cele ce vin își vor avea rostul lor.

34. Neputința vine după răutate și neadevăr, căci aceea ce dai aceea primești, ceea ce semeni aceea culegi, dar ia seama că lumina sufletului tău și a celui de lângă

tine are aceeași vatră și rămâne fără umbră. Vezi ce tulbură neconținut izvoarele minții și ale sufletului aproapelui tău. Adu-i liniștea în suflet și limpezimea în minte și bătrânețile tale vor fi ca pomul copt, oasele și tăria ta nu vor slăbi și te vei întoarce de unde ai venit, sătul de căldura urmașilor tăi.

35. Întotdeauna va fi cineva dedesubtul tău și întotdeauna va fi cineva deasupra ta. La cele ce sunt dedesubtul tău să te uiți cu iubire și nu cu trufie, căci acolo îți sunt rădăcinile, iar la cele ce sunt deasupra ta să te uiți cu privirea de prunc și fără teamă.

36. Cele tari, cele slabe și cele nevăzute sunt cele ce alcătuiesc lumea și toate acestea le găsești în om și toate alcătuiesc un întreg. Nu este nimic care să fie afară și să nu fie și înăuntru. Ia seama la toate acestea când îți apleci privirea înăuntru și vei găsi toată înțelepciunea zeilor ascunsă în nevăzutul ființei tale. Zeii au luat seama înaintea omului de această înțelepciune și asta i-a adus mai aproape de Focul cel Viu și Veșnic.

37. Ia aminte că bătaia inimii, curgerea sângelui prin vene, vindecarea rănilor, frumusețea ochilor și minunăția alcătuirii

trupului sunt făcute prin puterea și suflarea Focului cel Viu și Veșnic care este în fiecare și al cărui chip se arată în lumină. Dar nu uita că trupul este doar o fărâmă din puținul care se vede...

38. Curățenia trupului și desfătarea sa prin simțuri te pun doar puțin mai sus de dobitoace, căci nu un sunet plăcut te ridică, nicio duioasă atingere, niciun gust plăcut, nicio mireasmă îmbătătoare și nicio bucurie a ochilor. Căci unde este căldura, apare și frigul, unde este dulcele, apare și amarul, unde este plăcutul, apare și neplăcutul, unde este mireasma, apare și duhoarea, iar unde este râs, și plânsul pândește.

39. Iată dar calea de început: cumpătarea în toate cele ce faci, ascultarea de bătrâni și de cei înțelepți, hărnicia, mulțumirea cu ceea ce ai, ferirea de neadevăr și de vorbele deșarte, ferirea de ceartă și de mânie, buna purtare între semenii. Dimineața să te trezești cu ele, ziua să le porți mereu în minte, seara să le ai cu tine în somn și astfel supărarea, lipsa, amărăciunea, neputința, boala și răutatea altora nu se vor atinge de tine.

40. Dincolo de acestea, se află iubirea, voința, curajul, răbdarea, modestia și ele ri-

dică omul cu adevărat. Acestea sunt cele ce te apropie de Focul cel Veșnic și, prin ele, calea ta urmează calea zeilor, dar îngroparea lor te aruncă mai jos de dobitoace. Doar prin ele primești adevărata cunoaștere și înțelepciune, adevărata putere, adevărata bucurie, adevărata bogăție, rodnică și trainică lucrare.

41. Dar iată că unde este iubirea poate apăsarea și ura, unde este voința poate apăsarea și delăsarea, unde este curajul poate apăsarea și frica, unde este răbdarea, poate apăsarea și graba și unde este modestia poate apăsarea și trufia. Căci mișcătoare sunt cele ce se văd și cele ce nu se văd din ființa omului.

Dar toate acestea sunt ale celui ce simte, iar peste el se află cel ce gândește și acesta este cel ce vede mișcarea în nemișcare, este cel care, dincolo de toate aceste virtuți, se desfată în cunoașterea și liniștea ce întrece orice bucurie, iar atenția, echilibrul și limpezimea sunt uneltele sale.

42. Cel tulburat vede binele ca bine și răul ca rău, este atras de una și fuge de cealaltă, dar înțeleptul vede și frumosul și urâtul, simte și frigul și căldura, și finețea și as-

primea, aude și plăcutul și neplăcutul, gustă și dulcele și amarul, simte și mireasma și duhoarea, și nu face judecată între ele. El vede deslușit că firea lucrurilor este în toate, căci frumosul din urât se trage și urâtul din frumos, dulcele a fost amar la început și se va face iarăși amar, plăcutul se naște din neplăcut și neplăcutul din plăcut. Și toate acestea luminează sufletul înțeleptului, pentru că cele bune și plăcute hrănesc și bucură trupul și simțurile sale, iar cele neplăcute neînțeleptului hrănesc mintea și înțelepciunea sa, căci vede înnoirea lucrurilor și semințele viitoarelor bucurii.

43. Nu este ușoară cărarea zeilor, dar nu uita nici pentru o clipă că omul poate cuprinde în iubirea sa mai mult decât poate cuprinde în ura sa, căldura se ridică mai mult decât poate coborî frigul, cel ce este deasupra vede mai multe decât cel ce este dedesubt, ușorul se întinde mai mult decât se întinde greul, lumina răzbate mai mult decât poate răzbate întunericul, puterea care unește este mai mare decât puterea care desparte.

44. Lungul și scurtul au același mijloc, cercul mic și cercul mare, globul mic și

globul mare pe același punct se sprijină; nevăzutul și văzutul același loc ocupă; toate cele mari stau ascunse în cele mici, iar aici este o mare taină a firii; mare printre înțelepți este cel care o pricepe.

45. Înțeleptul unește pe cel ce vede cu cel ce gândește, cel ce simte cu cel ce face, dar neînțeleptul îi desparte. Deschide-ți bine ochii, căci cel ce face, cel ce simte și cel ce gândește sunt asemeni norilor care vin și pleacă, dar cel ce vede prin ochii tăi este veșnic și lumina sa este fără umbră. El este dincolo de viață și moarte, dincolo de bine și rău, dincolo de frumos și urât, dincolo de curgerea timpului.

Ne întrebăm: cum a fost posibil să fie elaborate asemenea legi în acea vreme când oamenii erau la începuturile ascensiunii spirituale? Cine le-a șoptit oamenilor aceste înțelepciuni?

Pentru a răspunde la aceste întrebări și la multe altele, profesorul studiază locurile sacre, unde au apărut legile frumoase, și anume: vârfurile munților din Bucegi cu faimoasele denumiri Gugu, Godeanu, Sfinx și munții Retezați, Ceahlău și Orăș-

tiei. Acești munți reprezentau marele catedrale ale pământului, o lume deasupra lumii, misterul vieții, frumusețe și vrajă, izvor de viață, liniște, pace și bucurie. Ei mai reprezentau o școală a vieții și sursa ei. Astfel, reușește să acumuleze o bogată informație care dezvăluia structura și compoziția lor.

Sute de zile a petrecut profesorul în acești munți misterioși, zile rămase cele mai frumoase din viața lui. În profunda liniște a nopții, însoțită de lumina stelelor, el a experimentat și a simțit lumina dătătoare de viață a celor mai prețioase meditații și rugăciuni. O liniște profundă, misterioasă cuprindea totul în jur cu vibrații atât de înalte, încât se simțeau, se auzeau șaptele primordiale ale Creatorului.

Profesorului i-a fost relevată înțelegerea că anume liniștea aceasta miraculoasă a plămădit sufletul și conștiința strămoșilor noștri, din care au și izvorât „belagi-nele”.

Era ziua a șasea a lunii august, atunci când creștinii ortodocși pe stil nou sărbătoresc „Schimbarea la față”. În această zi, profesorul a ajuns în munții Ceahlău, numiți și Olimpul Moldovei. Se spune că

Zalmoxe, zeul dacilor, ar fi sălășluit pe acest munte. În fiecare an la această sărbătoare are loc o minune sub forma apariției „Piramidei spațiale”. Și în dimineața acestei zile a apărut ca din senin o misterioasă „Piramidă spațială”, care a staționat 80 de minute. Aparatele profesorului au înregistrat fenomenul care include un joc al luminii și umbrelor și care formează o piramidă perfectă. Ea include o compunere de minimum patru umbre: vârful Toaca, stânca Piatra Ciobanului, Piatra Vulcanului și Panaghia. Peste toate se suprapune lumina ce trece prin șaua muntelui. Pe 6 august, dimineața, datorită poziției soarelui, toate umbrele s-au unit la vârf și s-a creat o imagine magnifică tridimensională, ca holograma unei piramide. Cam aceasta este explicația științifică a jocului de lumini și umbre.

Însă rămâne o enigmă – *energia* acestui fenomen de cea mai înaltă vibrație, care nu se întâlnește pe pământ. Ea este cu totul din altă lume. Este o manifestare a Puterilor Supreme și reprezintă un adevărat miracol.

Și la sărbătoarea „Schimbarea la față”, pe stil vechi, la 19 august, pe muntele

Tabor din Israel apare o asemenea energie din lumea de dincolo. Profesorul a studiat minuțios acest fenomen de pe muntele Tabor împreună cu savanții ruși. Muntele Tabor este un deal aflat în capătul estic al Văii Israelului, ce se înalță până la altitudinea de puțin peste 500 de metri în regiunea Galileea de Jos. Aflat la 9 km Est de Nazaret și doar 17 km Vest de Marea Galileii, acest deal mai poartă și denumirea de Muntele Schimbării la Față a lui Hristos.

Împreună cu colegii săi din Rusia, profesorul a sosit cu o săptămână înainte de eveniment la Mănăstirea „Schimbarea la Față” de pe muntele Tabor. E o mănăstire greco-catolică, închinată acestui eveniment din viața Mântuitorului, prin care oamenilor li s-a arătat lumina necreată a lui Dumnezeu. Liniștea ce domină pe muntele Tabor dezvăluie sfințenia acestui loc. Toată vara deasupra acestui munte nu se întâlnește niciun nor. Și numai pe 19 august apare nourul, numit „Nourul lui Dumnezeu”.

Savanții au instalat aparatele meteorologice și a luat în studiu atmosfera deasupra muntelui Tabor. În noaptea de 18-19 august, micșorarea temperaturii aerului nu s-a înregistrat; totodată, umiditatea aerului

era de circa 30%. Aceasta este o umiditate mică și în asemenea condiții de atmosferă nicidecum nu se pot forma nori. Profesorul și savanții ruși erau convinși că de această dată norul nu se va forma. A răsărit soarele, camerele de filmat și aparatele pentru studierea luminii erau puse în funcțiune atât în biserică, cât și în curtea mănăstirii. În biserică se oficia sfânta Liturghie, dedicată sărbătorii „Schimbarea la Față a Mântuitorului”. Și iată că din senin a apărut un nor de ceață. Era o ceață albă-argintie, se vedeau doar mâinile ridicate în sus ale oamenilor din biserică și din curtea mănăstirii. Savanții ruși șopteau: „Incredibil, așa ceva nu se poate! Minune! Adevărat miracol!”.

Dar și mai mare a fost uimirea savanților când, spre sfârșitul Sfintei Liturghii, norul de ceață s-a transformat în vârtej și se rotea în sens invers acelor de ceasornic. Tot ce are loc după rotirea acelor de ceasornic sunt procese pământești, dar procesele ce au loc în sens invers acelor de ceasornic sunt caracteristice lumii de dincolo.

Împreună cu colegii săi, profesorul a studiat minuțios toată informația obți-

nută înaintea și în timpul evenimentului, dar nu au reușit să găsească o explicație științifică. Și au numit acest eveniment *Miracol*. Cu regret, știința nu dispune de instrumente de studiere a miracolelor. Ele țin de Puterea Supremă, forța la care se referea **Max Planck**, unul dintre cei mai mari fizicieni ai secolului trecut și fondatorul fizicii cuantice.

La ceremonia de decernare a Premiului Nobel pentru fizică în anul 1918, **Max Planck** afirma: „**Nu există materie ca atare, toată materia își are originea și există numai în virtutea unei forțe care provoacă vibrațiile particulelor unui atom și menține acest minuscule sistem solar al atomului. Suntem obligați să presupunem că în spatele acestei forțe există o Rațiune inteligentă. Aceasta este matricea întregii creații**”.

Important e să fim atenți, să înțelegem că această Rațiune este dincolo de particulele subatomice, dincolo de energie. Ea gândește. E un proces continuu de creație în spatele lucrărilor pe care le percepem – vizibile și tangibile. Ființa umană are posibilitatea să se conecteze la această Rațiune a creatorului în clipe-

le când atinge o stare de liniște și pace interioară profundă, plină de credință și iubire. Întreaga lume și tot ce există în acest univers este o poveste creată de Înțelepciunea Absolută ce există dincolo de particulele subatomice, dincolo de energia care provoacă vibrațiile particulelor unui atom și menține unitatea sistemului solar al atomului. Iată de ce se spune că toată lumea e *energie* și *vibrație* sau *informație* și *undă*.

Tot ce există în acest Univers este guvernat de un șir de Legi universale. Legile morale se îndeplinesc cu voia personală a omului, conștient și liber, pe când legile fizice sunt efectuate de la sine.

Legea morală este întipărită în inima omului și poate fi descoperită prin lumina firească a minții omenești. Iată de ce se spune că Legea morală este conștiința. Ea include un simț înnăscut al binelui și al răului, racordat la ceea ce slujește și ceea ce dăunează, este inspectorul ecologic social din noi și justiția Divină din noi. Dăinuiește în sinele nostru printr-o voce calmă și constantă și ne îndeamnă să fim atenți la ceea ce ne dictează conștiința.

Legea morală firească este sădită în însăși firea omului și lucrează în fiecare om, oricine și oricum ar fi el, învățat sau neînvățat. La cunoașterea ei, omul ajunge îndată ce începe a gândi. Ea este un dar pentru om de la Univers, precum văzul, auzul și alte simțuri. Datorită ei, omul este uman, ea mai este „aurul” conștiinței noastre.

Însă comportamentul unei părți a omenirii față de groaznicul, actualul război al Rusiei împotriva Ucrainei mărturisește că Legea morală firească, adică simțul înnăscut al binelui și răului, a degradat.

În urma manipulărilor masive la care a fost supus, omul nu mai aude vocea calmă a conștiinței sale, el rămâne numai cu „răul” și cu o conștiință degradată, care nu mai este umană.

Dintre toate câte le înfăptuim în viață, cel mai important este să păstrăm puritatea *simțului benefic* imprimat în inima noastră. Marea Putere Universală, plină de înțelepciune absolută, a dăruit omenirii prin oameni speciali și legile morale pozitive, călăuză pentru viață.

Din univers vin învățăturile fundamen-

tale despre legile morale care au influențat pe parcursul a mii de ani omenirea din Geto-Dacia, India, Persia, China, Japonia, Siria, Grecia, Roma și alte neamuri.

Studiind istoria lui Moise, înțelegem cum au apărut oamenii „speciali”, care au sădit în lume legile morale pozitive. Cele Zece Porunci din Biblie, lăsate de Moise, sunt un rezumat al Legilor morale; ele reprezintă cerințele preliminare morale înaintea altor legi.

În ziua de azi de foarte multe ori uităm de aceste porunci. Acestea nu sunt nicidecum o sugestie, nu sunt nicidecum niște simple recomandări, ele sunt vital necesare pentru a făuri o viață demnă de urmat. „Dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei” – Exodul (19:3,5).

Cuprinsul Noului Testament este rezumat de Mântuitorul când spune: *„Să-l iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”*. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: *„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”*. Aceste două porunci cuprind toată Legea (Matei 22,37-40).

Este bine să cunoaștem și învățăturile hermetice, numite și KYBALION, care au ajuns la noi prin sute de secole ce s-au scurs de la marele fondator Hermes Trismegistrul (de trei ori mare), care a trăit în Egipt în zilele când rasa actuală a oamenilor era în copilăria sa.

Hermetismul reprezintă un sistem de legi care guvernează întregul Univers, legi imuabile (neschimbătoare), care se manifestă peste tot: material, mental și spiritual. Pe scurt, Legile Universale*, numite și **Legile Creației**, sunt următoarele:

1. LEGEA MENTALISMULUI: „Totul este spirit, Universul este mental.”

Această lege explică faptul că tot ceea ce vedem și ceea ce percepem își are originea în domeniul mental; astfel există o singură *Conștiință Universală*, o singură *Minte Universală*. Tot ceea ce percepem ca materie este spirit. Acest spirit nu poate fi explicat și definit de mintea umană, însă poate fi considerat ca fiind „un spirit universal, infinit și viu”. Toată energia

* (William Walker Atkinson. Kybalion. Cunoașterea esoterică a lumii, 2014, traducere de Iustina Cojocar.)

și toată materia izvorăște din acest *TOT*, acest întreg, pe care noi îl numim *Univers*. Tu faci parte din acest *Univers*, mintea ta face parte din *Mintea Universală*. De aceea, sunt atât de multe studii bazate pe puterea minții, căci viața ta este o manifestare a minții tale.

2. LEGEA CORESPONDENȚEI: „Ceea ce este sus este și ceea ce este jos. Ceea ce este jos, este și ceea ce este sus.”

A doua Lege Universală explică faptul că „există o armonie, un raport constant, o corespondență” între planul material, cel mental și cel spiritual. Tot ceea ce ne înconjoară aparține acestui *TOT*, orice om sau orice concepție umană are același izvor. Legea corespondenței îți transmite ideea de egalitate, ideea de armonie și echilibru. Acest *TOT* este unic, este pretutindeni. În noi există un mic univers, noi avem capacitatea de a crea ceea ce ne dorim, tot ceea ce poate fi perceput de om este o oglindire a universului.

Pitagora zicea: „Toate sunt construite după legile armoniei”.

3. LEGEA VIBRAȚIEI: „Nimic nu este în repaus, totul se mișcă, totul vibrează.”

Universul este în continuă mișcare, nimic nu este static, TOTUL este vibrație. Aceste vibrații se deosebesc prin frecvență, iar veridicitatea principiului a fost demonstrată științific, tot ceea ce ne înconjoară, inclusiv noi, oamenii, suntem energie. Orice emoție, orice stare, orice gând vibrează, ele reprezintă energie – ai posibilitatea de a atrage ceea ce îți dorești în viața ta. Folosește-te de ceea ce știi și fă primul pas spre schimbare, gândește pozitiv.

4. LEGEA POLARITĂȚII: „Totul este dublu, orice lucru are doi poli, totul are două extreme, asemănătorul și neasemănătorul au aceeași semnificație; polii opuși au o natură identică, însă de grade diferite, extremele se ating, toate adevărurile nu sunt decât semiadevăruri, toate paradoxurile pot fi conciliate.”

Orice om, orice lucru este definit prin dualitate. Nimic și nimeni nu este rău, nimic și nimeni nu este bun, totul este bun și rău. Trebuie să percepem această dualitate ca un întreg, să nu separăm lucrurile după

bunul plac. Echilibrul interior începe cu acceptarea părților tale negative, să fii conștient de existența lor și să alegi să transcenzi acea parte rea. „**A transcende**” înseamnă a trece dincolo (de un anumit punct, de ceva marcat de margini), a trece peste, a păși peste, dincolo), nu a transforma. Trebuie să înțelegem că binele de rău, lumina de întuneric, iubirea de ură, căldura de frig se deosebesc doar prin diferența de grade, ele sunt aceleași în realitate.

5. LEGEA RITMULUI: „Totul se scurge înăuntru sau în afară, orice lucru are durata sa, totul evoluează, apoi degenerează, balansul pendulei se manifestă în toate și măsura oscilației sale la dreapta este asemănătoare cu măsura oscilației sale la stânga, ritmul este constant.”

Potrivit acestei legi, orice lucru are o mișcare măsurată, un început și un sfârșit, ca mai apoi sfârșitul să devină început, acest ciclu repetându-se la infinit, de fiecare dată într-un alt mediu, sub o altă formă. Acest balans al pendulei este regăsit în orice lucru, totul vine și pleacă, însă mișcarea nu încetează niciodată. E principiul care ne ajută în percepția vieții, orice

etapă a vieții noastre la un moment dat se încheie, însă alta începe, trebuie să acceptăm aceste evenimente și să pășim cu încredere spre ceva nou.

6. LEGEA CAUZEI ȘI A EFECTULUI:
„Orice cauză are efectul său, orice efect are o cauză, totul se întâmplă conform Legii, hazardul nu este decât un nume dat unei legi necunoscute, sunt numeroase planuri ale cauzalității, însă nimic nu scapă Legii.”

Această lege explică foarte bine sintagma: „Nimic nu este întâmplător”, căci totul se manifestă conform Legii, cu un scop, totul are o cauză și un efect, iar „planul superior domină întotdeauna planul inferior”. Tot ceea ce se întâmplă în viața ta are loc în urma acțiunilor tale. Viața pe care o ai definește faptele, gândurile și cuvintele tale. Orice acțiune sau orice alegere pe care o vei lua va avea o consecință, va crea un eveniment. Totul este o continuitate, totul se leagă și nimic nu e la voia întâmplării. Potrivit acestei legi, este dezvoltat conceptul de karmă.

7. LEGEA GENULUI: „Este un gen în toate lucrurile, totul are principiile sale, Masculin și Feminin, genul se manifestă pe toate planurile.”

Această lege transmite ideea că Genul se manifestă în orice, fapt evident în cazul oamenilor și nu numai. Principiile Masculin și Feminin aduc odată cu ele anumite trăsături specifice, cum ar fi: principiul Masculin este caracterizat prin energie, încredere, logică, intelect și putere, iar principiul Feminin oferă blândete, dragoste, intuiție și răbdare. Însă toate aceste calități specifice unui Gen se regăsesc și în celălalt, totul este o oglindire, nimic nu se separă. Aceste principii luate separat sunt incapabile să realizeze Procesul Creației. Odată ce vei înțelege importanța și sensul acestei legi, te vei simți complet.

6. INTERNETUL COSMIC

Cărțile din sunducul bunicii povesteau și despre „akasha”, un spațiu subtil informațional, unde s-ar găsi toată cunoașterea posibilă și unde s-ar înregistra de la începutul vremurilor fiecare eveniment sau gând.

Profesorul a rămas profund inspirat de concluziile, informațiile expuse în „**akasha**”: „Este ceva uimitor, comparabil cu un mare computer invizibil al universului, o memorie cosmică, ce conține o bancă imensă de date și toată informația din univers și continuă să fie înregistrată. Nu în zadar i se mai spune – **Cartea Vieții**. În transcripție, „akasha” înseamnă „eter”, iar în română – Casa de dincolo de lumea materială. Încă cu mii de ani în urmă, înțelepții antici afirmau

că totul se naște din *akasha* și la sfârșitul timpurilor totul se întoarce la *akasha*.

Filosofia Dao din China explica *akasha* ca ceva foarte valoros ce nu se poate defini, iar înțelepții din India o considerau baza tuturor celor ce există. De-a lungul întregii istorii au fost oameni cu năzuințe puternice de cunoaștere, care au reușit să acceseze informațiile din câmpul akashic.

Se spune că orice om poate deveni un medium psihic pentru a accesa înregistrările akashice, prin atingerea unei stări înalte a conștiinței prin discipline spirituale, care ne dau înțelegerea dimensiunilor superioare ale intuiției.

Reprezintă un deosebit interes experiența lui Rudolf Steiner (1861-1925), filosof, esoterist, artist și pedagog care a rescris o serie de eseuri din „**Cronica Akasha**” sub formă de poveste sufletească.

Universul a pregătit oameni speciali și i-a înzestrat cu capacități pentru accesarea memoriei cosmice. Un exemplu în această privință e academicianul Andrei Țugulea (1928-2017), născut în satul Unțești din Republica Moldova. El afirma că fiecare cută a ființei noastre este pătrunsă de toate melodiile care se cântă pe pământ, dar și de

șoaptele din afara lui, rostite poate cu miliarde de ani în urmă. Aceste afirmații confirmă puterile lui deosebite de pătrundere în tainele vieții și ale universului.

Misticul american Edgar Cayce* (1877-1945), supranumit „profetul adormit” a avut în timpul vieții sale cheia de acces la „**Memoria Universului**”, unde se află toate informațiile despre orice și oricine de ori-când.

El putea să parcurgă mental, în stare de tranșă, întreaga biografie a oricărei persoane, precum și întreaga istorie a Terrei din toate timpurile. Comunicările paranormale ale lui Edgar Cayce sunt cunoscute sub numele de „*lecturi*” și au fost făcute într-o stare de vârf a propriei conștiințe, în care intra prin autohipnoză. El a realizat 14256 de lecturi, dintre care 2500 au fost comunicări biografice. Istoria omenirii, construită în baza comunicărilor sale, abordează trecutul foarte îndepărtat, perioada despre care s-au păstrat foarte puține dovezi. El urmărește ascensiunea și declinul ciclic

* Edgar Cayce: «Memoria spirituală a materiei» - Dorothe Koechlin, traducere de Nicolae Constantinescu, București, 2016.

al omenirii cu momente extatice ale unor culturi și civilizații străvechi, până la momentele de agonie, produse de catastrofe greu de imaginat, considerând că Pământul a fost populat de cinci rase: **rasa albă** – apărută în Carpați, Caucaz și Persia, **rasa galbenă** – în actualul Deșert Gobi, **rasa neagră** – în Sudan și Africa de Nord-Vest, **rasa roșie** – în Atlantida și **rasa brună** – în Anzi din Lemuria.

Despre Atlantida, în cele aproape 700 de lecturi, spunea că avea un nivel al civilizației cu mult superior celei contemporane. Atlantida a dispărut în trei etape, prin catastrofe la nivel continental în anii 50700 î.H., 28200 î.H. și 10600 î.H. în cele din urmă mișcări tectonice, urmate de inundații dezastruoase, care au favorizat dispariția ei completă.

Unele dintre lecturi sunt legate de informații din viitor precum: schimbarea climei, crizele economico-financiare, extraterestrii, energia atomică, razele Laser, cel de-al Doilea Război Mondial, persecutarea evreilor de către Hitler, asasinarea președintelui Kennedy, crearea statului Israel, căderea comunismului, independența Indiei, războiul din Golf,

televiziunea și altele. **Edgar Cayce** a făcut și profeții care nu s-au împlinit.

Profesorul a observat că informațiile accesate din memoria cosmică sunt uneori contradictorii, fiindcă predomină influența subiectivă a minții, care a creat impresiile evenimentului reamintit sau accesat.

Deși există valoroase informații despre *akasha*, acumulate pe parcursul a mii de ani, cunoașterea ei rămâne mistică, fiindcă nu poate fi testată empiric. El înțelegea că atâta timp cât negăm o posibilitate, o potențialitate, ea nu se va revela.

Pe parcursul anilor și-a format o deprindere să nu negligeze vreun fenomen fără a fi cercetat. Pentru studierea fiecărui fenomen, el a avut nevoie de o pregătire specială, fiindcă înțelegea că este imposibil să accesezi, să înțelegi și să simți informația din *akasha*, fără o stare de conștiință înaltă și puritate sufletească. Această stare a dobândit-o prin aprofundarea cunoștințelor sale și a experiențelor spirituale, care confirmă că suntem, în același timp, și umani, și divini.

Studiind profund realizările fizicii cuantice moderne și ale științelor informaticii,

el descoperă existența unui câmp cosmic, care înregistrează, păstrează și transmite informația. Acest câmp informațional și este akasha, care a fost relevat omenirii cu mii de ani în urmă. El decide să transmită informația despre descoperirea sa lui **Ervin Laszlo**, profesor la mai multe universități prestigioase din SUA și Europa, specialist în „Teoria Totului”, care a fost nominalizat de două ori la Premiul Nobel pentru Pace, autor a peste 80 de lucrări traduse în mai multe limbi.

Profesorul era în culmea fericirii că dispune de șansa extraordinară să discute cu acest geniu incontestabil al științelor moderne. Îi mărturisea despre descoperirea sa: „În natură există un câmp de memorie și de conexiune, care leagă tot ce există în spațiu și timp, asemănător unei informații pe internet”.

Ervin Laszlo l-a înțeles dintr-o dată, fiindcă era profund preocupat de această memorie cosmică și care păstrează tot ceea ce se întâmplă în Univers de la apariția lui. Mai mult ca atât, această informație ajunge la fiecare dintre noi, dar conștiința noastră, cu cele cinci simțuri, o filtrează și o stopează și numai oamenii

„senzitivi” pot percepe doar o mică parte din această informație. Posibil că anticii aveau o mai mare conexiune cu informația, cu natura, cu universul, pentru că noi credem că există numai ceea ce simțurile noastre ne pot revela. Atâta timp cât negăm o posibilitate, o potențialitate, ea nu ni se va revela.

Ervin Laszlo afirma: „Totul în Univers are o unitate, face parte dintr-un tot cuantic. Fenomenele sunt înregistrate, rămân în memoria Universului; tot ceea ce facem fiecare dintre noi aparține acestei informații arhivate în acest *internet cosmic*”.

Profesorul se întreba: „Dar cum s-ar putea să avem acces la acest internet minunat, în care se păstrează bogăția cea mai de preț a Universului?”. El descoperă că instrumentul principal pentru accesarea internetului cosmic este starea conștiinței noastre. Ar fi un lucru minunat ca toată lumea să posede o conștiință înaltă, care ar permite să accesăm cele mai prețioase cunoștințe din internetul cosmic cu care vom crea o viață plină de armonie.

Profesorul s-a aprofundat în studierea conștiinței, fiindcă numai ea, ca fenomen mental al ființei umane, poate accesa și uti-

liza internetul cosmic. Ea este diamantul cel mai prețios al vieții, care participă sârguincios la crearea ei. Cu toate acestea, până astăzi nu este o definiție clară a conștiinței. Spre surprinderea lui, savantul descoperă: conștiința nu este doar produsul creierului nostru, ci are o bază exterioară și complexă în natură.

Conștiința este un dar prețios al Universului. Ea, de bună seamă, este un adevărat miracol. Anume datorită ei, o persoană cunoaște ce este în jurul și sinele său.

Deci cu cât conștiința noastră este mai înaltă, cu atât cunoașterea lumii exterioare și interioare este mai valoroasă și benefică pentru noi. Conștiința reprezintă gândurile, sentimentele, ideile, voința noastră. Toate acestea determină o abilitate foarte importantă a persoanei, cea de a înțelege mediul, acțiunile, sentimentele, gândurile, interesele sale, de a-și realiza locul în societate. Problema conștiinței este una dintre cele mai dificile și misterioase. Principala dificultate în înțelegerea și studierea acesteia este în mare măsură legată de faptul că nu putem observa fenomenele conștiinței direct, senzual, nu o

putem măsura și studia, folosind diferite instrumente.

Este destul de interesant să urmărim cum apare conștiința. Ea apare ca un aparat de informație și ca ceva trăit propriu și original, legat de coordonatele imediate ale existenței de *timp, durată, spațiu, orientare și continuitate a „EU-lui”*.

Acest prețios dar al naturii s-a format pe parcursul a milioane de ani de evoluție a celulelor creierului, care sunt neuronii și este unul dintre cele mai complexe fenomene din univers.

Conștiința este un fenomen vital, care permite vieții să se desfășoare armonios, dă naștere relațiilor interumane și a unei scurgeri a vieții cu înțeles. Ea ne permite să fim conștienți de noi înșine, dar și de alții, de mediul înconjurător.

Datorită capacității sale de concentrare, ne permite să direcționăm Energia Universală pentru beneficiul nostru și al întregii societăți.

Expunerea continuă privind noile experiențe de viață stimulează ființa umană să fie conștientă în mod constant. Datorită acestui fapt, omul se concentrează asupra unui lucru toată ziua, zi de zi și

această conectare produce dinamizarea unei vibrații în interiorul lui, atrăgând-o vibrațional în propria realitate.

În acest mediu supraîncărcat cu informații, a fi conștient de fiecare gând nu este un lucru ușor. O sortare a tuturor gândurilor nu este posibilă și iată că în ajutor vine „CONȘTIINȚA”.

Expunerea la contrast și varietatea vieții fac ca preferințele personale să apară în fiecare punct al conștiinței. Ca urmare, este emisă o vibrație (Dorința-rachetă), iar Ființa voastră interioară (Sursa voastră, Tot ceea ce există) începe să răspundă imediat acestei cereri.

Fiecare dintre noi simțim o lumină interioară a valorilor fundamentale și aceasta este conștiința. Se mai spune cu adevărat: CONȘTIINȚA reprezintă Legea morală din om. Ea este, de fapt, corelația Legii morale cu comportamentul uman.

Omenirea pe parcursul a mii de ani a șlefuit următoarea definiție a CONȘTIINȚEI: „*Ea este vocea lui Dumnezeu către fiii săi. Ea este simțul înăscut al echității și al justiției, un simț înăscut al binelui și al răului, pentru ceea ce este politicos și ceea ce nu este politicos, pentru ceea ce slujește și ceea ce dăunează*”.

În clipe de răgaz este de mare folos pentru noi să stăm de „vorba” cu conștiința noastră. Ea este vocea calmă și constantă din sinele nostru, ce degajă liniște. Din păcate, în majoritatea cazurilor noi nu o auzim. Ne concentrăm pe Egoul care este tiranic, despot, se manifestă dictatorial.

Egoul se concentrează asupra supraviețuirii individului, asupra plăcerii și prosperității personale până în punctul în care face abstracție de cei din jur și se caracterizează printr-o ambiție egoistă. El percepe relațiile interumane în termenul de „amenințare” sau lipsa „amenințării”.

Dar *CONȘTIINȚA* democratizează, înalță Egoul la rangul de grup, de comunitate sau de bine general. Totodată, conștiința este plină de spiritualitate. Pentru ea, viața înseamnă munca în folosul celor din jur, contribuția la binele general și împlinirea semenilor. Ea transformă pasiunea în compasiune și creează premisele unor sentimente sincere de grijă pentru cei apropiați.

Uimitor, *CONȘTIINȚA* este ca un inspector ecologico-social, care ascultă și analizează cu maximă atenție întregul sistem

și mediul înconjurător. Ea umple corpul uman cu lumină, fiind capabilă să democratizeze Egoul, pentru ca acesta să reflecte cu mai multă atenție adevărul.

Conștiința stă la baza înțelepciunii, care înseamnă realizarea celor mai nobile scopuri prin cele mai nobile mijloace.

„Omul viitorului va fi unul inițiativ, spiritualizat, conștient de originea sacră și de sensul venirii sale pe lume”, ne spune Jean-Paul Bertrand.

CONȘTIINȚA reprezintă însăși viața. Descoperirile științifice din ultimii ani ne explică, ne demonstrează: conștiința guvernează materia, iar materia constă din lumină. Ca urmare, **totul, însăși viața este conștiință**. Acum Universul creează toate circumstanțele pentru a susține un nou salt în conștiința omenirii.

Academicianul Valentina Miriniva (2018) confirmă că, începând cu anul 950, în baza recepțiilor intuitive ale oamenilor, apare o nouă stare de conștiință, iar în zilele noastre acest val al noii conștiințe cuprinde din ce în ce mai multă lume și, până în anul 2150, va include întreaga omenire. Comportamentul nostru bun rezultă întotdeauna dintr-o stare de conștiință înaltă. Iată de ce spiri-

tualitatea nu este altceva decât starea de conștiință înaltă, care în mod armonios ne conectează cu Sinele Divin. Datorită acestui fapt, trăim în mod natural în credință și iubire. Starea de conștiință contează nu doar pentru tine, ci pentru toată omenirea, care tinde să atingă o stare de conștiință înaltă.

Profesorul era în culmea fericirii când, împreună cu colegii săi, a descoperit că întreaga natură profundă a Universului în care trăim este *Conștiința*: „Trăim într-un univers viu profund și conștient, însă realitatea fizică, tot ce vedem și atingem reprezintă doar expresia cea mai densă a acestei profunzimi conștiente de natură energetică. Dacă reușim să pătrundem profunzimea acestui adevăr, găsim răspunsul corect la marile întrebări:

- Cine și ce suntem noi?

- Care este destinul unei Umanități, pe cale de a se trezi din conștiință?”.

Spiritul și materia se dovedesc a fi expresii duale ale unei singure și universale Realități. A venit timpul să înțelegem ce reprezintă experiența umană în acest Univers conștient și viu. Dar cea mai mare bucurie ne aduce înțelegerea semnificației

vieților noastre în profunzimea acestei Existențe.

Informația accesată de pe internetul cosmic se deosebește esențial de cea obținută de la internetul tradițional, adică artificial. Ea este cu adevărat vie și benefică și pătrunde în noi prin conștiința noastră. Fiecare dintre noi va obține numai acea informație care corespunde nivelului stării de conștiință. Cu cât starea de conștiință va fi mai înaltă, cu atât mai multă informație prețioasă vom putea primi pentru a făuri o viață armonioasă, plină de bucurie, înțelepciune și iubire. Reiese că fiecare va primi „darurile” de la memoria cosmică, corespunzător credinței sale, ca să fie pentru binele Suprem al lui și al celor apropiați.

Starea de conștiință nu se poate cumpăra cu bani, avem doar o singură cale în a o dezvolta – prin credință, iubire, creație, perseverență și tot ce este moral. Iată de ce aceasta contează nu doar pentru tine, ci pentru toată omenirea care tinde să atingă o stare de conștiință înaltă.

În clipele când se scrie această carte, are loc marea confruntare a Rusiei cu Ucraina și cu întreaga lume. Profesorul, fiind

conectat la internetul cosmic, analizează cum se naște pe Pământ o nouă conștiință.

Trăim vremuri responsabile. Se pare că Universul cere de la noi o schimbare în bine. Dar cum să înfăptuim această schimbare? Posibilitățile și căile sunt infinite, însă toate izvorăsc din Energia Divină.

Numai prin îmbunătățirea diferenței vibraționale a gândurilor, dorințelor, preferințelor, convingerilor, emoțiilor și acțiunilor noastre, astfel încât să corespundă Energiei Divine, putem îmbunătăți creația noastră, care reprezintă viață. Acesta este marele adevăr și altă cale nu există. Da, adesea realitatea se manifestă dur. Și este extrem de dificil, aproape imposibil, când, aflat în epicentrul unei situații dramatice, trebuie să emiți gânduri plăcute despre experiența viitoare.

Ar fi bine să ne concentrăm pe gânduri și dorințe plăcute, dintr-un prezent mai agreabil. Este omenește să înțelegem această dorință a patimilor, fiindcă prezentul lor este dureros. Să înțelegem că altă cale nu există. Amintindu-și de amănuntele nedreptăților sau de abuzurile fizice la care au fost supuși, oamenii au un sentiment profund de revoltă. Ei sunt îndreptățiți să

răspundă negativ la ceea ce s-a întâmplat. Însă aceste emoții negative se înmulțesc din ce în ce mai mult, într-un cerc vicios ce nu permite să aibă loc primul pas spre prosperitate.

Dacă încercăm să explicăm pătimitului singura cale posibilă spre ieșirea din situație, el se supără și mai mult, fiindcă de bună seamă are dreptate.

Aici trebuie să intervenim cu înțelepciune, să evidențiem imensa valoare a energiei Divine, care îmbrățișează fiecare celulă a corpului fizic. Anume ea poate să stopeze această avalanșă de energie negativă și să îndrepte dorințele ființei umane pătimită cu deplină încredere spre prosperitate, bunăstare și iubire. Această înțelegere îl va însufleți pe pătimit să lanseze o dorință puternică spre prosperitate, bunăstare și iubire, iar Legea atracției va prelua imediat puternica dorință în câmpul non-fizic al Universului și va crea toate circumstanțele pentru îndeplinirea ei.

Acum trebuie să ne străduim să înțelegem Legea. Iar Legea vieții ne spune: „Nu aveți permisul să distrugeți inamicul vostru, cu toate că cele pricinuite de el sunt foarte distrugătoare și el merită pe deplin

această pedeapsă". Legea Universului nu vă permite, fiindcă în ființa umană se afla Energia Divină. Ea și numai ea este împu-ternicită să creeze circumstanțele pentru pedepsirea aceluia individ, care a provocat asemenea suferințe. Universul este guvernat de Legile Spirituale, care lucrează la fel de exact ca Legea gravitației și a tuturor legilor lumii fizice.

În asemenea situații este prevăzută Legea Universului: „Doamne, ajută pătimitul și dă după merit rătăcitului”. Această povață e dată pătimitelui de Marea Putere Universală. Ea este plină de înțelepciune și de mare ajutor. Datorită acestui fenomen universal, pătimitul lasă în urmă ura și se concentrează pe dorințele de prosperitate, care au o încărcătură energetică imensă. Ele sunt preluate de Legea atracției și ființa interioară începe să le atragă cu o imensă forță spre EA.

Așa se formează circumstanțele și mediul pentru îndeplinirea bunăstării și iubirii în sensul larg al cuvântului.

Dar ce se întâmplă cu cel care creează starea de dezastru? El va primi după meritele sale, conform Legii Puterii Universale, numai Ea e îndreptățită să aleagă pe-

deapsa cuvenită. Aceasta este Legea Universului și fiecare ființă umană are acces deplin la EA.

Momentul prezent este numai o platformă de la care ne deplasăm către ceea ce urmează. Viața înseamnă a pași mai departe.

Legile Universale ale ființei umane nu pot fi ignorate și trebuie să le respectăm, fiindcă toate acțiunile care le întreprindem au o consecință.

7. MIRACOLUL

În acea dimineață, răsăritul soarelui era de o frumusețe rară, o magie fără sfârșit. Profesorul admiră cu nesaț această minune și își aduse aminte de vorba bunicii, că viața este un miracol și trebuie trăită cu credință și iubire. De altfel, **Albert Einstein** spunea: *„Sunt două feluri de a-ți trăi viața. Unul: de a crede că nu există miracole. Altul: de a crede că totul este un miracol”*. Este adevărat, fiindcă tot Universul reprezintă un miracol. Acest adevăr a fost demonstrat în secolul trecut de **Einstein**, **Plank** și mulți alți fizicieni renumiți, care confirmau structura și esența miraculoasă a Universului.

Tot universul reprezintă un Câmp, o Energie Universală, care include un

număr infinit de particule minuscule, numite „Superstring-uri”. Ele se comportă precum coardele chitarei, fiecare vibrând cu frecvență diferită.

Marele miracol e că, din cele șase dimensiuni ale Hiperspațiului, transformate în „Superstring-uri”, izvorăște creația – prin mișcarea vibrațională a particulelor invizibile și care structurează un câmp uriaș, numit Câmp de Energie Universală. Aceasta este marea minune pe care o atestăm în jurul nostru, dar nu suntem conștienți de ea, și anume: superstring-urile, la vibrații joase și, respectiv, la energii joase, apar ca fiind materia pe care o vedem în jurul nostru, inclusiv copacii, florile, pământul, corpurile noastre... tot ce există.

Incredibil de interesant este alcătuită materia de vibrație joasă ale particulelor invizibile și cu dimensiuni deosebit de mici (10 la puterea minus 33 cm). E un adevărat miracol, fiindcă noi cu ochiul conștiinței noastre o vedem solidă. Aceasta este adevărata structură a universului din care facem parte și noi.

Însă cele cinci simțuri ale ființei umane (Conștiinței umane) muntele de granit și toate lucrurile din jur se prezintă altfel, numai cum îi apare ei. Acest tablou aparent nu este întreaga realitate, ci numai o formă a realității. Conștiința noastră nu percepe acest lucru și creează un adevăr ipotetic, o iluzie.

Este clar că înțelegerea și experiența noastră cu privire la univers și adevăr sunt bazate pe iluzia creată de conștiința noastră. Posibil că, din această cauză, uneori, viața ne pare un miracol, iar, alteori, de nesuferit.

Dar cum se face că toate ființele umane sunt conectate între ele și tot ce există în Univers reprezintă însăși Sursa? Explicația ne-o dă *Oceanul*. Probabil, însăși natura a creat Oceanul pentru a ne releva Adevărul Universal.

Să ne imaginăm *Sursa* ca pe un mare ocean. El este în mișcare și formează miliarde de valuri, care urcă și coboară la diverse înălțimi. Fiecare val este solid și reprezintă lumea noastră: ființele umane, obiectele ce ne înconjoară, flora și fauna, lumea percepută de noi.

Valurile acestui ocean al ființelor umane se simt separate, fiindcă nu observă și nu pot conștientiza că se află în apă și sunt apă, și totul este numai apă.

Acest exemplu ne demonstrează convingător: conștiința ființelor umane nu permite omului să sesizeze tabloul real al naturii și al întregului Univers.

Simțurile noastre, când privesc universul, în mod asemănător comparației descrise, văd fiecare persoană, fiecare obiect, fiecare entitate foarte diferită, cu toatele separate și solide. Și simțurile noastre, care formează conștiință, nu percep că, în esență, aceasta este o iluzie autocreată. Precum notăm, asemenea iluzie aveau și valurile din ocean.

Să încercăm a înțelege adevăratul miracol al Universului și esența lui:

„TOT CE EXISTĂ ESTE SURSA UNICĂ” - așa cum fiecare val nu este altceva decât apă sau ocean. Universul creat de către Sursa în mișcare este însăși Sursa, deoarece tot ce există sunt vibrații ale Sursei, iar vibrațiile și sursa nu sunt două lucruri diferite, ci unul. Aceasta este minunata „nondualitate” din Univers. Legea

fundamentală a Universului, care afirmă că *Universul este Sursa în Mișcare*, astfel Universul nu e altceva decât Sursa sau Dumnezeu.

Acesta este Adevărul fundamental, pe care fizica modernă l-a descoperit. Acest adevăr stă la baza religiei creștine, numai că este descris cu totul din alt punct de vedere, mai valoros ca punctul menționat de Arhimede. Acest punct de vedere este unul spiritual, este bine să-l citim în cărțile sfinte.

Să luăm cunoștință de bogăția noastră cea mai prețioasă, care se numește *Conștiință*.

Imaginați-vă un telescop direcționat către o stea foarte îndepărtată. El nu ne va arăta steaua în realitate, dar va indica un loc, un punct de lumină. Steaua nu este o parte de lumină, însă ea îi va apărea astfel celui ce utilizează telescopul din cauza limitelor funcționale ale acestui instrument.

Conștiința noastră, inclusiv cele cinci simțuri, ca și telescopul, este numai un instrument, ce ne ajută să observăm și să dăm un sens Universului. Însă conștiința,

fiind limitată, îngrădește Adevărul pe care încercăm să-l cunoaștem. Fiind foarte încăpățânată, ea consideră că este așa cum apare. Aceasta creează o iluzie a Adevărului și anume cea de soliditate aparentă și care, prin diversitate și separare, ar crea sensul Universului fizic.

Ca să înțelegem de ce conștiința este așa cum este, să o analizăm mai minuțios. Conștiința este un produs a milioane de ani de evoluție și o proprietate ce rezultă din munca în colectiv a celulelor creierului (neuronii) și este una dintre cele mai complexe lucrări din natură.

Pe bună dreptate, creierul uman este una dintre cele mai mărețe creații ale universului. El este o uriașă fabrică de gânduri, conține 85-100 miliarde de neuroni și are aproximativ 10 mii de conexiuni cu sistemul nervos, controlează numeroasele funcții ale organismului, procesul de generare a gândurilor și a emoțiilor.

Această valoroasă comoară a omului, numită *conștiință*, rezidă în înțelegerile existenței personale și ale integrării în univers. Este forma cea mai evoluată (proprie omului) de reflectare psihică a

realității obiective prin intermediul senzațiilor, percepțiilor și gândurilor la nivel de reprezentări, noțiuni, reflecții, raționamente, inclusiv procese afective și voliționale. Important e că ea reprezintă și o moralitate a acțiunilor sale și a normelor de comportare ale oamenilor în societate, posedă legătura strânsă cu ansamblul facultăților sufletești (spirituale). E un mijloc de cunoaștere a lumii exterioare și interioare.

Cu toate acestea, conștiința apare limitată. Aceasta se întâmplă din cauza că este creată de energii joase, din partea de jos a spectrului de vibrații ale Energiei Universale. Urmează să fim atenți și să înțelegem că anume această proprietate a Sursei dă naștere complexului conștiinței, care, fiind alcătuită din vibrații joase, este limitată și poate recepționa numai vibrații joase, ce sunt percepute ca materie.

Surprinzător e și faptul că atunci când proprietatea sau aspectul Sursei apare în forma conștiinței, soliditatea și materia apar în legătură cu ea. Această proprietate excepțională a conștiinței demonstrează

că orice obiect este energie vibratoare, cu o anumită frecvență. Când îl cuprindem cu conștiința noastră însă, imediat îl transformăm în obiect fizic, fiindcă așa îl vede conștiința noastră.

Este un dar al Sursei pentru ființa umană, fiindcă doar astfel lumea înconjurătoare rămâne pentru noi armonioasă, atrăgătoare, plină de diversitate, de frumusețe și de lumină, ca o operă de artă, ca o simfonie ce însuflă pretutindeni dragoste de viață, iubire, pace interioară, ne face să admirăm imensele frumuseți ale universului, care nu pot fi cuprinse în cuvinte.

Studiul structurilor cuantice avansează în descoperirea de noi legi, ceea ce constituie începutul înțelegerii spiritualității în materie. Or conștiința umană este o fizică cuantică cu propriile sale legi.

În acest sens, o valoare deosebită o au lucrările profesorului **Dumitru Constantin Dulcan** despre *inteligența materiei*. Valoroasele cercetări ale eminentului savant american **Gregg Braden** reprezintă punți puternice de legătură între știință și spiritualitate. Cercetătorul afirmă ca-

tegoric: „Știința ajunge din urmă tradițiile spirituale cele mai sacre, care ne-au spus dintotdeauna că lumea nu este altceva decât o reflecție a ceea ce așteptăm în cadrul credinței noastre.”

8. SUFLUL VIEȚII

A venit toamna, copacii au început să-și schimbe culoarea hainei. Pământul e acoperit cu frunze colorate, formând un covor frumos și moale. Plimbându-se pe alee, profesorul cugetă asupra suflului vieții. Cel care izvorăște din Câmpul de Energie Universală, descoperire notată de renumiții fizicieni ai secolului trecut.

Cu mii de ani în urmă, înțelepții antici vorbeau despre o forță vitală, energie de viață sau principiu vital. Această putere creatoare curge constant în jurul și în interiorul nostru, oamenii din vechea Indie o numeau PRANA. Acest cuvânt este un algoritm care descrie esența izvorului vieții sau a forței vitale. Ea este respirația, suflul vieții, care trece prin toate formele și le

dă viață. PRANA este o energie primară, pură, universală, ce dă viață materiei. Este forța din toate cele animate și neanimate.

Noi, oamenii, ne-am deprins să privim lumea mai mult din perspectivă materială. Însă ceea ce vedem depinde și de cele ce am învățat. În zonele izolate de pe Terra mai există triburi izolate, care au învățat că sunt doar două culori: alb și negru. Cu toate că sunt înconjurați de o gamă variată de culori ale florei și faunei, ei știu numai de culorile alb și negru.

Cam așa se întâmplă și în procesul de educație, care include predominant fizica clasică și care se referă preponderent la materie și forme, fiind lipsită de studierea energiei creatoare. Iar Omul este o ființă marcată de energie vibratoare, conectată în mod intim cu toate lucrurile din Univers, prin intermediul Câmpului de Energie Universală.

Corpul uman este un sistem foarte complex. În el funcționează organele interne, celulele și forțele chimice, care, în mod ierarhic, transformă energia într-o forță vitală, necesară autoconservării. Dar, mai întâi de toate, corpul uman este un câmp vibratoriu ce pulsează cu variate frecvențe. Ceea ce dă

acestui câmp vibrațional proprietatea de a rămâne în viață este energia vitală, a cărei sursă este Energia Universală.

Majoritatea ființelor umane nu au capacitatea de a simți energii subtile, precum este Energia Universală. Însă din timpuri străvechi, oamenii *au intuit* existența acestei energii. Iar în anul 1984 renumiții fizicieni **Melvin Schwartz** și **Michael Green** au descoperit elementele de bază ale Energiei Universale, foarte importantă pentru procesul studierii panoramei evolutive a vieții.

Cunoaștem că energia corpului este aproximativ echivalentă cu soliditatea, hrana, aerul și programul genetic. Însă acestea nu întrunesc sursele de energie suficient pentru a menține corpul în viață într-un mod echilibrat, ele pur și simplu disipează energie. Iată de ce energia vitală totală are nevoie de un suflu de viață, care este energie pură.

Acest suflu de viață este un dar prețios, lăsat nouă de Univers, sub formă de energie pură, subtilă, de cea mai înaltă Vibrație. Aceasta demonstrează convingător conectarea ființei umane cu Universul. Firul gingaș al vieții este susținut de energia pură. Ea ne șoptește Marele Adevăr: „**Tot ce**

există este Câmpul de Energie Universală. Universul lucrează ca o singură celulă."

Această energie este componenta majoră a forței vitale și sporește vibrațiile corpului pentru a-i susține viața. Însă adesea, omul produce cu mintea sa stres, frică, mânie, care provoacă dezechilibru la nivel energetic vital. Fără energie vitală suficientă, corpul își pierde capacitatea de a funcționa corect, scade imunitatea și devine mai susceptibil la viruși, la bacterii sau la boli în general. Iată ce înseamnă să nu fii în credință și iubire, care reprezintă scutul de protecție al ființei umane.

Universul a înzestrat omul cu un sistem original și complex de gândire și emoții și a insuflat lumii înțelepciunea, forța spirituală care reprezintă bogăția cea mai de preț, ce aduce nu numai sănătate, dar și binele suprem pentru fiecare dintre noi și cei apropiați.

Cugetând asupra vieții sale, profesorul a descoperit principiile de formare ale pânzei fine a vieții, împletită cu instrumentul magic, numit *Suflet*. În viață nimeni nu trăiește din sufletul altuia, ci fiecare din sufletul său. El urmărea cum visele, aspirațiile, dorințele, intențiile și scopurile, care la în-

ceput erau doar gânduri, idei, pe parcurs s-au transformat în cărămizi ale templului vieții. Însă din mulțimea de semințe de gânduri, aspirații, intenții, dorințe, au încolțit, au dat muguri și roadă doar acelea care au fost bine îngrijite cu puterea conștientizării.

Visele și năzuințele profesorului i-au fost insuflate încă din copilărie de turma de oi, de peisajele frumoase, de murmurul izvorului, de stolurile păsărilor, de ploi, de zăpadă, de vijelii și de tot ce reprezenta pentru el natura. Dragostea de muncă și iubirea de oameni, de carte și de tot ce e frumos și nobil i-au fost dăruite de părinți, de bune și de buni învățători. Suflul vieții i-a dăruit puterile de conștientizare și de manifestare pentru toate câte a realizat. O voce calmă din interior îi șoptea că tot ce a reușit în viața lui se datorează *Credinței*. Anume credința ne ajută să facem ca viața noastră să fie valoroasă atât pentru noi, cât și pentru ceilalți, să influențeze plauzibil lumea din jur, să îndrume și să indice calea vrednică de urmat.

Tot ce există în acest Univers este expresia unei puteri Universale invizibile, care se manifestă permanent în ființa umană

prin sufletul și spiritul nostru, care este plămădit din această energie pură, dătătoare de viață. Ființa umană dispune de un cod special de conectare la această Putere Universală, numită CREDINȚA. Ea, cu bună seamă, este un adevărat miracol. Orice lucru, pe care îl facem cu bucurie, se îndeplinește ușor și ai impresia că cineva ne-a ajutat. Acel cineva este CREDINȚA. Ea, care este veriga dintre Energia pură a Universului și noi înșine, ne ajută să făurim o viață plină cu cele mai armonioase și sacre realizări. Credința este un instrument valoros, nevăzut, al ființei noastre interioare. Ea este forța care ne aduce putere și ajutor.

Cea mai cuprinzătoare definiție a Credinței a lăsat-o, peste veacuri, Sfântul Apostol Pavel, care este considerat cel mai valoros savant al tuturor timpurilor: **„Credința este adevărarea celor nădăjduite și dovedirea lucrurilor celor nevăzute”** (Evrei 11.1).

În anul 2011, un studiu consistent a subliniat că, atunci când 10% din populație are o credință de nestrămutat, aceea credință va fi adoptată de majoritatea societății.

Pentru mulți oameni, „credința” înseamnă pur și simplu a avea anumite convingeri religioase sau o anumită formă de închinare.

În Biblie, noțiunea de „credință” semnifică, în esență, încrederea totală – o încredere completă, de nezdruncinat în Dumnezeu, care este „IUBIRE”. Religia este baza ideatică și care cultivă credința în Divinitate.

Credința, precum notam, este suma convingerilor despre lume și viață, care se formează în mediul de trăiri al individului. E prezentă în toate aspectele din viața omului.

Oricine se așază pe un scaun, crede că acesta nu o să se rupă. Oricine mănâncă sau bea apă, crede că o să-i treacă foamea și setea. Oricine urcă într-un tren, taxi sau avion, crede că o să-l ducă la locul stabilit. Oricine răsucesce cheia în contact, crede că mașina va porni. Atunci când vorbim despre credință, nu există dovezi, deoarece credința înseamnă să te aștepți ca un anumit lucru să se întâmple. Un orb poate crede în răsărit fără să-l vadă. Ce i se poate explica unui orb din naștere despre răsărit sau asfințit?

Credința este singura modalitate de a-l pune pe om în relație spirituală cu Creatorul său.

Credința este forța vieții. Omul trăiește, pentru că crede în ceva. Orice lucru, dacă îl facem cu credință, devine pentru noi o bucurie și nici că observăm cum l-am făcut, parcă cineva ne-a ajutat. Acel *cineva* este credința, prin care ne-am conectat la puterea infinită a subconștientului nostru, unde sălășluiește DIVINITATEA.

Credința reprezintă manifestarea părții perfecte a ființei umane (ființa interioară). Ea reprezintă nu doar o putere în sine, ci chiar cea mai mare putere din câte există. Tot ce vei realiza vreodată în viața ta e direct proporțional cu intensitatea și perseverența credinței tale.

Este greu de realizat o definiție pentru credință, fiindcă ea reprezintă deplina încredere în Puterea Divină, invizibilă.

Ea constituie capacitatea ființei umane de a simți, de a face legătura cu energia Divină și a avea o profundă încredere în EA.

Credința este un fenomen simplu și, în același timp, complex, greu de explicat, însă ușor de experimentat. „Pentru cel ce

crede nu este nevoie de explicație, pentru cel ce nu crede explicația este imposibilă” (Toma D’aquino).

Când ființa umană plasează întreaga credință în puterea Marelui Creator, omul se racordează la marele rezervor spiritual din interiorul lui, conectându-se cu divinitatea atotputernică ce susține întreaga creație.

Astfel, apare încrederea în sine, născută din credința în Energia Divină ce sălășluiește înăuntrul nostru și ne îndeamnă să respectăm Legile morale. Datorită acestui fapt, oamenii ajung să devină ceea ce își doresc pentru binele lor și al celorlalți. Din cauza lipsei de încredere în sine, eforturile lor nu aduc rezultate, iar atitudinile negative împiedică realizarea dezideratelor pe care și le-au propus.

Fiind îmbibată cu teama de eșec sau cu imagini ale unor rezultate nedorite, mintea nu mai poate crea, nu mai poate realiza și nu mai poate produce valoare.

De aceea, dacă dorești să devii cel pe care ți l-ai propus să fii și să obții ceea ce ți-ai dori să realizezi, este absolut necesar să respecti Legile morale ale vieții.

Simt cum reproșați că sunt o mulțime

de oameni amoralii, care obțin multe în viață și fără credință, și fără moralitate. Da, așa este, însă noi vorbim despre valori prețioase pentru **binele suprem** al ființei umane.

Iisus le spunea ucenicilor săi: „Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26,52).

Viața este un dar miraculos; ea este energie și voință, pasiune, dorință, bucurie, fericire, uneori plină de suferință, ură, mânie și provocări, pe care trebuie să le selectăm cu mare atenție, căci ne pot determina destinul.

Ce este viața omului? S-au scris pe această temă milioane de cărți, au fost rostite miliarde de sintagme, dar tot nu s-a ajuns la un răspuns conclusiv. Cea mai bună explicație o oferă, credem, Maica Teresa:

„Viața este oportunitate, folosește-o.

Viața este frumusețe, admir-o.

Viața este un vis, realizează-l.

Viața este o provocare, înfrunt-o.

Viața este un joc, joacă-l.

Viața este o promisiune, realizează-o.

Viața este tristețe, depășește-o.

Viața este un cântec, cântă-l.

Viața este o luptă, accept-o.

Viața este o tragedie, înfrunt-o.

Viața este o aventură, îndrăznește.

Viața este noroc, fă-ți-l.

Viața este viață, luptă pentru ea.”

Pe lângă toate aceste teze, viața omului rămâne o taină, a cărei descifrare o știe doar Bunul Dumnezeu.

Esența întregului Univers este aceeași cu esența vieții. Totul se reduce la viață și la suflul vital, manifestat în diferite forme.

Studiind continuu, profesorul pătrundea tot mai profund în tainele luminii Divine și nici că a observat cum treptat-treptat, grație învățaturii pe care o propaga cu multă râvnă, cei din jur îl considerau lider spiritual. Așa s-a îndeplinit prorocia bunicii Neonila, care aflase după semnele din Univers, la momentul nașterii nepotului, că acesta are misiunea de a contribui la prosperarea conștiinței omenirii pe pământ.

Reveni la casa părintească, situată pe o colină din localitatea Călărași, cu fața la soare, înconjurată de arbori frumoși, în preajma bisericii. Casa era bine îngrijită de sora mai mică, Agripina. În ogradă se

înălța falnic un copac rămuros, împodobit cu flori albe ca zăpada ce îmbiba cu mireasma ei parfumată tot văzduhul din jur.

Era Arborele vieții, care a fost sădit la nașterea lui, ca simbol al vieții în continuă evoluție și un efort nesfârșit al pământului de a vorbi cu cerul.

Menirea noastră este să experimentăm viața în această porțiune tridimensională și să evoluăm ca arborele vieții...

Nu avuția, nu numele, nu titlurile contează, ci bogăția sufletească pentru progresul nostru și beneficiul general al umanității, ce poate consolida crearea unei civilizații armonioase.

Iunie 2022

Com. 7577

Întreprinderea de Stat Firma Editorială Poligrafică

„Tipografia Centrală”

MD-2068, Chișinău, str. Florilor, 1



Andrei GAVRILIȚĂ

**Profesor universitar, doctor habilitat,
academician, autor a peste o sută de monografii
și lucrări științifice valoroase, cu ample deschideri
spre cunoașterea legilor naturii.**

**Cartea sa „O nouă conștiință”, un bestseller
căutat și astăzi, a făcut celebru conceptul spiritual
asupra lumii. Este membru al unor prestigioase
societăți științifice naționale și internaționale,
autor de brevete de invenții, titular al unor
importante cursuri universitare, precum
și deținător a numeroase premii științifice
obținute în țară și în străinătate.**